

NHÂN BẢN

TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM TẠI PARIS PHÁT HÀNH

NGUYỆT SAN . NĂM THỨ NHÌ . NGÀY 1-3-1979 . SỐ 24 .

ISSN 0151-3762
Commission Paritaire n° 59809
Dépôt Légal n° 44101
Mensuel publié par l'Association Générale des
Etudiants Vietnamiens de Paris
Directeur : Phan Văn Hùng

Chèque, Money Order, Mandat Postal để tên :
A.G.E.V.P.
Địa chỉ : A.G.E.V.P., 5 rue Albert Camus
92340 Bourg La Reine, France

Giá báo dài hạn :

	Pháp	Âu Châu	Thế Giới
11 số	50 FF	60 FF	70 FF
Đặc San Xuân	20 FF	23 FF	25 FF
12 số	70 FF	83 FF	95 FF

Giá mỗi số : 5 FF

lãnh NHÂN BẢN

Khi hay tin cuộc chiến bùng nổ thật sự tại biên giới Hoa-Việt, tất cả chúng ta có thể gặp thấy 2 cách phản ứng trong giới kiều bào chúng ta tại hải ngoại : hoặc vui mừng, hoặc lo âu.

Thái độ vui mừng được biểu lộ một cách rất giản dị : nhà cầm quyền Hà Nội cứ càng gặp thêm khó khăn, càng phải đương đầu với nhiều kẻ thù ở nhiều nơi khác nhau, thì ngày tàn của chế độ vô nhân kia sẽ càng xích lại gần và nỗi thống khổ của nhân dân ta càng thêm hy vọng sớm chấm dứt. Những đồng bào này tin chắc như đinh đóng cột rằng - lòng tin này vô cùng chính đáng - những biên giới đầy máu cũng như trong tương lai đã và sẽ đưa đến sự sụp đổ của CSVN : đem quân sang đóng Ai Lao ? Tại nơi đây, Hà Nội sẽ sa lầy. Tiền chiếm Kam-Pu-Chia ? Hà-Nội sẽ mất hết thế diện ngoại giao. Đụng độ tại phía Bắc ? Hà-Nội sẽ phải phân tán lực lượng, tạo điều kiện thuận lợi cho kháng chiến VN. Bất cứ một biên giới nào dờng như cũng đều chứng minh cho lòng tin đó, và vì vậy mọi biên giới được đón nhận như một vận hội mới.

Ngược lại, thái độ lo âu khổ đau tả hơn. Nó bắt nguồn từ một sự phân vân trước sự hiện diện của quân đội Trung Hoa trên lãnh thổ VN. Không lên tiếng phản đối không được vì như vậy không đúng với lòng tâm dân tộc, mà lên tiếng thì khác chi tiếp tay với nhà cầm quyền Hà-Nội kéo dài thêm cuộc bạo trị, gây thêm bao nhiêu tang tóc?

Cách đặt vấn đề như vậy không thực tế. Nhân dân VN không thể bị đồng hóa vào ở nhà cầm quyền Hà-Nội : nhân dân VN hoàn toàn không chịu trường thọ nghịch với Trung Hoa hay bất cứ một dân tộc nào khác trên thế giới.

Chính sách gây chiến ở biên giới Trung-Hoa là chính sách đến phương của Hà-Nội thì Hà-Nội phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về chính sách đó. Nếu như Trung-Hoa tạo cơ hội để cho nhà cầm quyền Hà-Nội đi đến chỗ bị nhân dân ta lật đổ, thì trong hành động đó, vô tình hay cố ý, Trung-Hoa gián tiếp là đồng minh của nhân dân Việt Nam. Còn nếu Trung-Hoa cố ý xâm phạm quyền lợi của nhân dân VN thì lúc đó chúng ta, người Việt Tự-Do tại hải ngoại, có bổn phận phải tuyên bố kết án.

Thành thử, sự phân tích trên không cần chúng ta lên tiếng can thiệp vào quyền lợi của tổ quốc, đồng thời nói rõ rằng mục tiêu chính (Xem tiếp tr.8)

ĐÔNG DƯƠNG RỰC LỬA

SAU KHI HÀ NỘI TIẾN CHIẾM KAMPUCHIA, QUÂN TRUNG HOA ĐÁNH QUÁ BIÊN GIỚI VIỆT NAM

Cuộc tranh chấp Hoa-Việt đã đi đến giai đoạn chiến tranh trực tiếp và rộng lớn sau khi Trung-Hoa lấy quyết định cho Hà-Nội một "bài học" bằng cách khởi đầu một cuộc tấn công quy mô dọc theo vùng biên giới chung, với khoảng hơn 120 ngàn quân, được yểm trợ đầy đủ bởi trọng pháo và không quân, vào ngày 17-2. Đây là biên giới thứ nhì trong vòng có 2 tháng, đã khiến vùng Đông Nam Á chuyển động và được xem như một sự nối tiếp hợp lý của biên giới thứ nhất xảy ra đầu tháng 1 : sự sụp đổ của chính quyền Pol Pot ở Nam Vang mà động cơ là vụ tiến quân chớp nhoáng của hơn 100 ngàn quân lính CSVN.

Hà-Nội đã không ngại ngại đương đầu với dư luận quốc tế, sử dụng một biện pháp cực đoan và trắng trợn là dùng quân lính tràn qua một xứ láng giềng để lật đổ chính quyền hợp pháp và đồng thời dựng lên một chính quyền bù nhìn nhằm đảm bảo sự trùng hợp của mục tiêu giữa Hà-Nội và Nam-Vang. May cho Hà-Nội là chính quyền cũ ở Nam-Vang tuy hợp pháp nhưng vì đã áp dụng một chính sách đàn áp tàn bạo đáng tởm nên đã chẳng được ai thường xót. Ngay đến người đồng minh duy nhất của chính quyền Khô-Me Đô là Trung-Hoa cũng không ra tay cứu vớt. Cho nên Hà-Nội chỉ phải hứng chịu một số lời kết án hoàn toàn vô

hiệu lực của thế giới. Hậu quả nặng nhất đi từ ưu tú duyệt lại chính sách viện trợ cho Hà-Nội của một số quốc gia (trường hợp Thụy Điển, Hoà Lan...) cho đến quyết định cắt đứt viện trợ (trường hợp Nhật-Ban, Úc...). Tuy nhiên phải nhắc lại là phần lớn viện trợ của Hà-Nội đến từ Nga-Sô và khối Comecon nên phần thiệt hại vật chất cũng nhỏ. Có thiệt hại nhiều chăng là trên khía cạnh ngoại giao và chính trị, và sự cô lập của Hà-Nội cứ mỗi ngày một lớn.

Thối thường người ta vẫn nói "gieo gió thì gặt bão". Có lẽ câu trên ăn nhập sát với cái gì đang xảy ra cho Hà-Nội. Vì sử dụng sức mạnh để nuốt chửng và thôn tính nước Khô-Me láng giềng, Hà-Nội đang bị Trung-Hoa cũng lại sử dụng sức mạnh để đe dọa biên giới. Và cũng vì đã lộ rõ bộ mặt hiếu chiến và xâm lăng ra rồi, Hà-Nội giờ đây chẳng nhận được mấy chút ủng hộ hay thiện cảm của thế giới. Nói như vậy không nhằm cản việc chúng ta phản đối mọi hình thức sử dụng vũ lực để thôn tính lẫn nhau và đồng thời đòi hỏi Trung-Hoa phải tôn trọng sự vẹn toàn của lãnh thổ Việt Nam. Nếu không có những nguyên tắc căn bản đó thì chắc chắn thế giới sẽ chỉ là một vùng chiến tranh liên miên với "luật rừng" của kẻ mạnh uy hiếp kẻ yếu.

Hà-Nội đã đi một bước quá trớn nên gặp phải phản ứng của Trung-Hoa. Bao giờ phản ứng đó sẽ là một bước quá trớn đối với Nga-Sô ? Ta thấy rõ mối nguy của một sự lan tràn rộng lớn của chiến tranh.

Hơn bao giờ hết trách nhiệm của các cường quốc và các quốc gia yêu chuộng hoà bình lại dính liền một cách rõ rệt với một giải pháp toàn diện cho vùng Đông Dương. Giải pháp này chỉ có thể đúng vững lâu dài nếu (Xem tiếp tr.8)

những mục tiêu của Bắc Kinh

Dựa theo những nguồn tin gần Bắc Kinh, cuộc xâm nhập và tấn công qua biên giới Việt Nam bởi gần 150 ngàn quân Trung-Hoa khởi đầu vào ngày 17-2, đã được quyết định vào hôm 9-2 sau khi Đặng Tiểu Bình, phó Thủ Tướng Trung-Hoa, chấm dứt chuyến công du tại Mỹ, trở về Tàu. Phần tổ chức quân sự đã được hoàn bị sau đó vào ngày 14. Ngoài ra, ta thấy rằng dư luận quốc tế cũng đã được sửa soạn trước qua những lời tuyên bố của Đặng Tiểu Bình đối "cho Hà-Nội một bài học".

Trên khía cạnh ngoại giao và tuyên truyền, phải nhìn nhận rằng Trung-Hoa đã khéo léo trình bày hành động của họ. Họ dựa trên những vụ xích mích liên tiếp xảy ra gần một năm nay để cho rằng đây là một hành động phản công. Sau đó, họ nhấn mạnh trên sự giới hạn trong thời gian và không gian của hành động nói trên. Hơn nữa, ai cũng thấy rõ mối liên hệ giữa hành động "phản công" này và vai trò của Hà-Nội trong những biến cố Kam-Pu-Chia và đó là một điểm bất lợi cho Hà-Nội. Sau cùng, họ cũng đề nghị ngay với Hà-Nội mở đầu một cuộc thường thuyết để giải quyết những vấn đề ở biên giới.

Đang sau những khía cạnh tuyên truyền có thể của mỗi chính quyền cộng sản trong một trường hợp tương tự, ta phải xét xem đây là những mục tiêu thật của Bắc Kinh. Dĩ nhiên, ta cũng chỉ có thể dựa ra một số giả thuyết hầu soi sáng phần nào, tình hình cho quý vị đọc giả.

Trong ngắn hạn, hành động tấn công của Bắc Kinh có thể nhằm 3 mục tiêu :

1. Thứ nhất, sau khi luôn luôn biểu lộ sự hậu thuẫn của mình cho chính quyền Pol Pot nhưng rồi lại phải ngồi yên nhìn Hà-Nội hung hăng lật đổ chính quyền này, Bắc Kinh đã bị Hà-Nội, và đang sau là Mạc-Tử-Khoa, làm mất mặt. Sau vụ bỏ rơi Pol Pot, liệu Bắc Kinh còn có đủ uy tín để đóng vai trò của một cường quốc Á Châu đối với

các quốc gia vùng Đông Nam Á, nhất là các quốc gia thuộc khối ASEAN ? Để chứng tỏ lời nói của mình đáng được tin cậy, sức ảnh hưởng của mình là có thật, Bắc Kinh đã phải quyết định trừng phạt Hà-Nội. 2. Thứ nhì, một cuộc chiến ở phía Bắc Việt Nam sẽ buộc Hà-Nội phải rút bớt quân lính thiện chiến, nhất là các sư đoàn thiết giáp, đang có mặt ở Kam-Pu-Chia và miền Nam Việt Nam, để mang về phía Bắc dưỡng đầu đổi phốt. Như vậy, Bắc Kinh mong sẽ giải tỏa được phần nào áp lực quân sự của Hà-Nội trên kháng chiến Khô-Me và kháng chiến Việt Nam.

3. Thứ ba, Bắc Kinh nhân dịp này sẽ can thiệp những cơ sở quân sự của Hà-Nội, những giàn hỏa tiễn đất gần biên giới, những kho vũ khí và đạn dược đã được đóng cửa ở gần biên giới Việt-Hoa. Cũng cần nhắc lại là trong thời kỳ chiến tranh với Mỹ, vùng này là một vùng an toàn của Hà-Nội vì Mỹ tránh dụng phạm với Trung-Hoa không để can thiệp cơ bản nặng đến gần.

Ba mục tiêu nói trên là ba mục tiêu có thể gọi là ngắn hạn. Nhưng nếu Bắc Kinh đã chấp nhận hứng chịu nguy cơ của một sự can thiệp trực tiếp của Mạc-Tử-Khoa thì chắc hẳn Bắc Kinh còn có một số mục tiêu dài hạn hơn và quan trọng hơn.

Trước hết, Bắc Kinh có thể sử dụng sự rút quân của mình khỏi VN như một món hàng trao đổi với sự rút quân của CSVN khỏi Kam-Pu-Chia. Sau đó, Bắc Kinh có thể lợi dụng cơ hội thuận tiện để đòi hỏi một giải pháp toàn diện cho Đông Dương nhằm lật ngược lại thế cờ tại đây hiện thời không được lợi cho Bắc-Kinh.

Rõ ràng là những áp lực, những quyền lợi đối nghịch đang và chạm nhau mãnh liệt, đang làm chuyển động Đông Dương và người ta sẽ không lấy làm lạ nếu trong một tương lai gần, tình hình tại vùng này sẽ biến chuyển một cách mới lạ.

HUỲNH - TIỀN - BẮC

TUYÊN BỐ của TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM tại PARIS về những BIẾN CỐ tại BIÊN GIỚI HOA-VIỆT.

Trước tình hình vô cùng trầm trọng tại biên giới Hoa-Việt, Tổng-Hội Sinh-Viên Việt-Nam tại Paris tuyên bố :

1- Trung-Hoa phải tôn trọng sự vẹn toàn lãnh thổ của Việt-Nam và chấm dứt mọi hành động chiến tranh trên đất Việt-Nam hầu tránh đổ máu cho thường dân vô tội.

2- Nhân dân Việt-Nam không chịu trường thọ nghịch với Trung-Hoa. Nhân dân Việt-Nam chống đối đường lối phiêu lưu của những người cầm quyền Hà-Nội đang xâm lăng Ai-Lao và Kampuchia để thực hiện ý đồ bành trướng của Liên bang Xô-Việt. Nhân dân Việt-Nam đang là nạn nhân của chính sách hiếu chiến này và đang gánh chịu tất cả những hậu quả tai hại của chiến tranh.

3- Tổng-Hội Sinh-Viên Việt-Nam tại Paris kêu gọi :

1/- Các quốc gia đã từng có trách nhiệm trong những cuộc chiến đã qua tại Đông-Dương

2/- Các quốc gia đã tham dự các hội nghị Genève 1954 và hội nghị quốc tế về Việt-Nam Paris 1973, phải đứng ra triệu tập một hội nghị quốc tế để tìm kiếm một giải pháp toàn bộ cho các quốc gia tại Đông-Dương.

Giải pháp này phải thích hợp với nguyện vọng của nhân dân các quốc gia nói trên nhằm đem lại hoà bình và thịnh vượng cho vùng này.

Làm tại Paris ngày 20 tháng 2 năm 1979

chiến tranh Nga Hoa ?

Gần 2 tháng sau khi CS Hà Nội xua quân đánh chiếm Nam Vang, viên cố "trung phát," thái độ hiếu chiến của Đảng CSVN/Trung Hoa đem quân ở at trên qua biên giới, đánh chiếm một số tỉnh vùng cận biên. Cho tới ngày hôm nay (25-2-79) chiến tranh giữa 2 quân đội CS Hoa-Việt đang diễn ra trên một quy mô rộng lớn trên địa phận VN gần biên giới Hoa-Việt (Lang - Sơn). Trước sự kiện này, người ta thấy là cuộc tranh chấp Nga-Hoa tại Đông Nam Á đã đến hồi quyết liệt. Nhưng liệu cuộc tranh chấp này có thể bùng nổ do đòi để đưa nhân loại vào một chiều lưu chiến tranh mới hay không ?

Sau vụ Tử Nhân Bang, nhóm Hoa Quốc Phong-Đặng Tiểu Bình áp dụng một đường lối chính trị mới nhằm đưa Trung Hoa lên hàng cường quốc thất sự, cả về kinh tế lẫn quân sự vào cuối thập niên 80. Những dấu hiệu ghi nhận được từ bên ngoài cho thấy Đảng CS Trung Hoa đang cố gắng thực hiện chương trình canh tân này, họ cho thi hành rất nhiều biện pháp đi ngược lại với những đường lối áp dụng trước đây dưới thời Mao Trạch Đông.

Riêng về phần đòi ngoại, Trung Hoa đã có những cuộc tấn công rất ngoạn mục nhằm chống lại nền ngoại giao của Nga Xô: nhiều nhân vật cao cấp của chính phủ Trung Hoa kể cả Hoa Quốc Phong và Đặng Tiểu Bình, đã đi thăm viếng các quốc gia được coi là chống Nga, và ngay cả những quốc gia thường được coi là thân Nga (Nam Tư, Lô Ma Ni...) Trung Hoa không bỏ lo một dịp nào để chứng minh với thế giới là kẻ thù chung của nhân loại và của hoà bình là Nga Xô, họ không ngừng kêu gọi các quốc gia "tiên bố" "thất chặt hàng ngũ để chống lại âm mưu đế quốc của Nga. Biểu hiện là lời đề nghị của Đặng Tiểu Bình trên đài Mỹ rằng Hoa Kỳ, khối Âu Châu và Trung Hoa cùng với Nhật Bản phải thành lập một mặt trận thống nhất để chống lại "con gấu Bắc Cực".

Mặc dù Nga không ngừng làm áp lực trên các cường quốc Tây Phương (Mỹ và Âu Châu) trên vấn đề "sống chung hoà bình" để cô lập Trung Hoa, cuộc tấn công ngoại giao của Bắc Kinh để gạt hải được một số thành quả không phải là nhỏ: một số cường quốc Tây Phương đã chịu bán cho Trung Hoa những vũ khí có tính cách phòng thủ tới tận nhất hiện nay (Anh Quốc chẳng hạn); hiệp ước Hoa-Nhật và nhất là mới đây, sự chính thức hoá bang giao Hoa-Mỹ lên hàng đại sứ.

Những dự kiến đó cho thấy là Trung Hoa đang ở trong những điều kiện thuận lợi để thực hiện chương trình phát triển kinh tế của họ. Sự thành công của chương trình này có thể coi là chắc chắn với điều kiện Trung Hoa gây được ảnh hưởng quan trọng ở A Châu, và như vậy có nghĩa là Trung Hoa phải đủ sức để ngăn chặn sự bành trướng của "kẻ thù chung" tại vùng này: Nga Xô.

Y chí mới của Trung Hoa làm cho Nga Xô thấy là phải tìm cách ngăn chặn về mọi mặt ngay từ lúc này, nếu không sau này, Trung Hoa sẽ canh - tấn và trở thành một cường quốc có thể tranh chấp trực tiếp với Nga Xô.

Từ nhiều năm nay, Nga Xô không ngừng lần bước ở khắp nơi trên thế giới (Ethiopia, Afghanistan, Angola...) Riêng tại Đông Nam Á, sau ngày 30-4-75 họ đã có con cờ Việt Nam rất "sang nước" để thực hiện âm mưu đế quốc: một mặt Nga Xô làm đủ mọi áp lực để Hà Nội càng ngày càng đi sâu vào quỹ đạo của họ, mặt khác xúi giục CSVN tiến chiếm Lào và Cao Miên ngay chặn không cho Trung - Hoa một chỗ đứng nào ở vùng Đông Nam Á.

Khi quân CSVN tràn qua đánh chiếm Cao Miên, trên lý thuyết Nga Xô đã khai mào cuộc chiến tranh với Trung Hoa. Trên chiến trường, họ chiếm được thượng phong là bắt buộc Trung Hoa phải tham chiến tại một nơi do họ lựa chọn: Đông Nam Á với một đòi thủ tuy nhờ những cố gắng kinh nghiệm chiến tranh: Việt Nam. Thật ra Nga Xô đã trông đợi sự can thiệp trực tiếp của Trung Hoa tại Cao Miên ngay từ những ngày cuối năm 1978 để đưa Trung Hoa sa lầy trong chiến trường Cao Miên. Nhưng Trung Hoa để tránh được cái cạm bẫy đó. Tuy vậy Trung Hoa đã phải trả một giá khá đắt: -mất dần an Cao Miên -mất uy tín với các quốc gia ở khối Liên Bang Đông Nam Á.

Đề gợi ý tín tại A Châu và tranh những thất bại về sau đối với CSVN, Trung Hoa đã không còn cách nào khác hơn là xua quân tràn qua biên giới, muốn có là một cuộc trưng phạt có giới hạn trq không gian và thời gian.

Chọn chiến trường ở Việt Nam, Trung Hoa không gặp khó khăn về vấn đề tiếp vận ngay trước dự luận thế giới, hành động của Trung Hoa là một hành động xâm lăng và có thể đưa nhân loại đến cuộc chiến tranh thế ba nếu chiến tranh tiếp tục leo thang khiên Nga Xô phải can thiệp trực tiếp.

Đến nay phần ứg của Nga Xô vẫn còn giới hạn ở việc tiếp tế vũ khí cho Hà Nội và điều động hải quân tại vùng biển Nam Hải để kịp thời "ứng biến". Nếu Trung Hoa không leo thang thái quá, Hà Nội không bị tấn công thì Nga Xô vẫn giữ thái độ như hiện nay vì tình trạng này còn kéo dài thì Trung Hoa là một nước trực tiếp tham gia sẽ chịu những thiệt hại không nhỏ. Trong trường hợp mà Trung Hoa tiếp tục leo thang chiến tranh thì có thể Nga Xô sẽ ứg biển giải nguy cho cộng sản Hà Nội bằng những "can thiệp" chớp nhoáng. Khi đó liệu Trung Hoa có đủ "bình tĩnh" để ngăn làn sóng làm vỡ bờ để hay không? Rất khó có thể trả lời ngay từ lúc này, nhưng dù sao cuộc chiến tranh Nga Hoa đã bước sang giai đoạn quyết liệt và hỗn loạn nào hết, lúc này là lúc hoà bình thế giới đang bị đe dọa.

Trong bất cứ trường hợp nào, hậu quả trực tiếp vẫn là thảm trạng chiến tranh, và đôi khi mà nhân dân Việt Nam đang chịu đựng. Đó là kết quả trực tiếp của chính trị lãnh đạo do tập đoàn lãnh đạo Hà Nội chủ trương. Cuộc chiến tranh ở biên giới Hoa Việt hiện nay đang làm cho Cộng Sản vốn đang tan rã sẽ tan ra nhanh chóng hơn. Một cố hội mới để người quốc gia đặt lại thế cờ những vấn đề đặt ra vẫn phải là quyền lợi dân tộc lên trên hết! Người lãnh đạo mới phải tránh vết

CHIẾN TRANH CHUYỆN KHÔI HÀI

Giữa một tình hình quân sự căng thẳng tại biên giới Hoa - Việt, thế mà vẫn có những mẩu chuyện khiến chúng ta phải ồm bưng cười. Bạn đã đọc lời "Tuyên bố của chính phủ nước Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam" hay chưa? Nếu chưa thì bạn đã bỏ qua một dịp cuối ra nước mắt, cười đến buồn nôn trước nghị luận điệu trắng tráo lừa bịp đả luận thế giới.

Bạn vẫn chưa tin? Vậy chúng ta hãy cùng đọc bản "tuyên bố" chính thức đó. Trong phần đầu bạn có thể đọc "những người cầm quyền Trung Quốc... tiến hành chiến tranh xâm lược Việt Nam, một nước độc lập chủ quyền". Ô hô! Độc lập? Chủ quyền? Làm gì còn nữa mà vênh vác? Độc lập và chủ quyền của quốc gia Việt Nam đã bị bọn cầm quyền Hà Nội bán rẻ cho quan thầy Nga Xô từ lâu rồi; tại sao lúc đề đơn gia nhập COMECON, bọn cầm quyền Hà Nội không nhớ tới hai chữ ĐỘC LẬP; rồi đến khi ký hiệp ước quân sự bán nước với Mạc Tử Khoa, tại sao chúng không cần nhắc hai chữ "CHỦ QUYỀN"? Bây giờ thì qua muộn rồi, giả thử như Trung Hoa rút quân về nước, ngừng hết các hành vi chiến tranh tại biên giới thì thủ hời liệu nước Việt Nam chúng ta có độc lập thêm hay không, nhân dân VN có thấy mình làm chủ nước mình không nữa chứ hay không? Thành ra, vấn đề Trung Hoa chỉ là một vấn đề phụ trội,

còn vấn đề mất chủ quyền do sự xâm lăng thâm lăng của Nga Xô mới là vấn đề to lớn có trước và bây giờ vẫn tiếp tục. Nói một cách khác, Trung Hoa là một mối lo từ phía ngoài, còn Nga là ung nhọt hoen thối từ bên trong vì chúng đã xâm nhập tất cả giường máy CSVN biến những tên này thành những tay sai mù quáng. Đầu là mỗi ngày? Nhân dân VN đã tự tìm ra câu trả lời khi cưỡng quyết vùng dậy tranh đấu lật đổ bọn cầm quyền Hà Nội hiện tại.

Bản "Tuyên bố" viết tiếp: "Theo lời dạy của Hồ Chủ - Tịch kính yêu: 'không có gì quý hơn độc lập tự do', một lần nữa toàn dân quân ta, các gái trai già trẻ, đoàn kết một lòng, triệu người như một, nhất tề đứng dậy quyết chiến đấu bảo vệ độc lập chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ thiêng liêng của tổ quốc". Rất đúng! Tất cả sẽ đứng dậy tuân theo lối đi chúc của Hồ Chủ Tịch đòi lại tự do đã bị tước đoạt, dành lại độc lập để bị bán đứng, nhất tề vùng lên lật đổ, trừng phạt kẻ thù phạm của sự mất nước, mất tự do ngày hôm nay: bọn cầm quyền Hà Nội.

Nhưng chưa hết! Sự trắng tráo của Hà Nội không chấm dứt ở những câu trên. Chúng ta hãy đọc tiếp: "Xâm lược VN, những người cầm quyền Trung Quốc đã chống lại cả hệ thống xã hội chủ nghĩa", "phong trào độc lập dân tộc". Ô hay! Thế còn cuộc ở at xâm lăng Kam-Pu-Chia của 12

sứ đoàn thiện chiến CSVN vừa qua, đó là đúng theo tiêu chuẩn của "hệ thống xã hội chủ nghĩa" chắc là để bảo vệ và hưởng ứng một "phong trào độc lập dân tộc" chắc! Trong khi quân đội vi ên chinh của Hà Nội còn đang năm chính mình bên xứ lãn bang, áp đặt một chính quyền bù nhìn lên đầu lên cổ một dân tộc lang giồng thì cái miệng của Hà Nội lại nêu cao nguyên tắc độc lập và toàn vẹn lãnh thổ. Tại sao đòi độc lập cho Việt Nam mà lại từ chối độc lập cho Kam-Puchia? Phải chăng trong cái "hệ thống xã hội chủ nghĩa" của Hà Nội, trong khối những "nước xã hội chủ nghĩa anh em", có những nước được làm "anh", và có những nước phải chịu kiếp làm "em"?

Cuối bài, chúng tôi xin dành lại câu viết bắt hủ nhứt của cả bản "Tuyên bố", để bạn đọc gia cuối chài cho vui: "Cuộc chiến tranh xâm lược của chúng đã chà đạp thô bạo các nguyên tắc số đàng nhất trong quan hệ quốc tế và Hiến Chương Liên Quốc, là một thách thức lao nước đối với mọi người yêu chuộng hoà bình và công lý".

Quái lạ! Đọc câu này, chúng ta cứ ngơ ngốc không hiểu ai là tác giả. Chính Phủ nước CHXHCN Việt Nam như trên bản kỷ tên? Hay nhân dân Kam-Pu-Chia một ngày cuối năm 1978 ...?

THIÊN NGA

không đoàn kết với bọn bán nước

"Trước những biến cố dồn dập tại biên giới Việt-Hoa, tôi có một số ý kiến thô thiển gửi đến quý báo, gọi là sự góp phần của một người vừa vượt biên ty nạn chân xin chân rạo trên đất Pháp. Xin quý báo tha lỗi trước nếu lời lẽ không được gọn và lộn xộn, vì lòng tôi còn quá nóng giận trước những khổ đau của đồng bào bên nhà!" Ông L.G.M. (Sarcelles)

Khi quân đội Trung Hoa vượt qua biên giới Việt Nam thì nhà cầm quyền Hà Nội đã không bỏ lỡ cơ hội để kêu gọi "nhân dân đoàn kết lại, triệu người như một để chống xâm lăng". Thoạt đầu thì luận điệu này nghe có vẻ bài tai, nhưng nếu với tình cảm của người VN, chúng ta theo đó mà hưởng ứng thì đã vô tính phạm tội lỗi đối với quốc gia và dân tộc. Lý do để hiểu có thể tóm lược như sau:

1. Hà Nội kêu gọi chống xâm lăng những chính Hà Nội là kẻ xâm lăng vào đó họ nước ta. Cuộc xâm lăng đó ó phát xuất từ Nga Xô và đang ngự trị trên toàn quê hương ta qua trung gian của bọn tay sai bán nước tại Hà Nội. Bọn này đã không ngại ngại bán đứng lãnh thổ nước ta để Nga Xô dùng làm căn cứ quân sự, để cho phép các "cố vấn"

Nga tràn ngập giường máy nhà nước, đã hoàn toàn lệ thuộc vào Mạc Tử Khoa trên các địa hạt từ chính trị, quân sự cho đến kinh tế.

Nếu chúng ta tin lời lừa bịp của nhà cầm quyền Hà Nội mà hưởng ứng bất cứ một phong trào nào do chúng đưng ra thì chẳng khác nào chúng ta đã gián tiếp hỗ trợ cho cuộc xâm lăng của Nga Xô trên quê hương yêu quý của chúng ta.

2. Trước tình hình kinh tế trong nước vô cùng suy sụp và sự chống đối ngày càng gia tăng của nhân dân, nhà cầm quyền Hà Nội phải dùng đến chiêu bài ngoại xâm (ngoại xâm từ Kam Pu Chia, năm 1977, ngoại xâm từ Trung Hoa ngày hôm nay) để muốn có siết chặt bộ máy kềm kẹp, bóp chết sự đối kháng của nhân dân và động viên tinh thần cán bộ. Cuộc chiến này, chính họ đã, vô tình hay cố ý, khởi mầm khi khởi sự đàn áp Hoa Kiều trong nước, tiến đánh Kam Pu Chia, không ngờ gây hấn tại biên giới (chửi rủa, ném đá như truyền hiên đã cho chúng ta thấy). Vậy thì ngày hôm nay, họ đang chuẩn bị lấy cái họ mà họ đã gieo. Nhân dân Việt Nam khi thế tiếp cứu bọn bán nước khi chúng đang đang chết.

3. Một khi nhân dân VN nổi lên đứng đó nhà cầm quyền Hà Nội xong rồi thì chủ quyền quốc gia sẽ tiếp sự trở về tay nhân dân VN. Lúc đó, những lối ngoại giao của VN sẽ là phi liên kết, nhất định phi liên kết, vì sự lệ thuộc ngoại bang đã chứng tỏ

cùng tai hại cho nước ta trong những năm gần đây. Lúc đó, bất cứ nước Mỹ, nước Nga hay nước Tàu sẽ phải kinh nghiệm của ta mà phải giao hảo trên bình diện ngang hàng. Chỉ có cách đó mới đem lại độc lập và hoà bình cho VN, tất cả các giải pháp khác chỉ giải quyết được vấn đề ngọn. Vấn đề gốc là chúng ta phải cùng nhau đánh tan nhóm người hiện đang nắm quyền tại Hà Nội trước đã.

Những vấn đề khác sau đó sẽ lần lượt tự động được giải quyết.

L. G. M

TẬP THƠ MỚI XUẤT BẢN :

Bài thơ cho QUÊ HƯƠNG

MINH ĐỨC HOÀI TRINH

Giá: 50 FF. Xin gửi về : M. NGUYỄN QUANG, 44 bđ Montparnasse, Paris 75015.

xe của những người cũ để có những đồng lời hợp thời phù hợp với quyền lợi Việt Nam.

LÊ THIÊN

ĐÔNG DƯƠNG III

C.S.V.N. TẠI KAMPUCHIA :

sau chiến thắng chớp nhoáng : sa lầy

Giống như vụ ra quân của Nga Xô để đàn áp Tiệp Khắc vào năm 1968 cuộc hành - quân chớp nhoáng của C.S.V.N. ở Kampuchia chia đúng 2 nguyên tắc căn bản để đưa đến thắng lợi : sự nhanh chóng và ưu thế về hỏa lực. Tướng Công-Sán Văn Tiến Dũng đã không quên những binh thứ đã hấp thụ trong lúc được đào tạo bên Nga. Nhưng khác với chiến dịch mùa xuân của năm 1975 đưa đến sự sụp đổ của Saigon, C.S.V.N. lần này sử dụng một cách rộng rãi Không Quân để mở đầu cuộc chiến bằng cách oanh tạc nặng nề các vị trí quân sự của Miền ở các địa điểm Andauang-Pich, Veunsai, Stung Treng nằm trên trục tiến quân ở phía Bắc của C.S.V.N., và các địa điểm Kratie, Snoul, Minot, Takeo thuộc miền quân ở phía Nam. Tiếp theo đó quân đội C.S.V.N. tràn qua với Thiết Giáp và chiến xa dọc theo Quốc lộ số 19 và Quốc lộ số 7. Sau bốn ngày chiến đấu Kratie thất thủ vào ngày 30 tháng 12 năm 78 mở đường cho quân lực C.S.V.N. tiến đến Kompong Cham từ hướng Bắc và như vậy đặt vị trí quan trọng này dưới hai mũi tiến quân. Đồng thời quân - đội C.S.V.N. lại mở thêm 1 mũi tràn thủ hạ nhằm chiếm đóng hải cảng Kompong Som và từ đó bọc lên, hướng về Nam Vang từ các quốc lộ số 3 và 4. Sự tiến quân được yểm trợ 1 cách hữu hiệu bởi những phi cơ tối tân như Mig 21 do Nga Xô viện trợ hay là A 37 và F 5 lấy được của quân - đội V.N.C.H. Trước sức mạnh ồ ạt của C.S.V.N. mọi tính lý và địa điểm quan trọng đều lần lượt thất thủ. Cho đến ngày 7 tháng giêng năm 79 quân C.S.V.N. vây bọc Nam - Vang, sau đó tiến vào chiếm giữ để dâng một Nam Vang bỏ trống không phòng thủ. Các tin tình báo cho biết rằng phần lớn lực lượng phòng thủ Nam Vang tẩu thoát theo quốc lộ số 5 nhằm chỉ dẫn núi Cardamones. Phần khác thì trốn vào dãy núi "Con voi" ở phía Nam.

Các quan sát viên quân sự cho rằng C.S.V.N. sử dụng chiến thuật chớp nhoáng với mục đích làm tê liệt những cơ quan chỉ huy đầu não của Khmer đỏ, với hy vọng bắt giữ được nhóm cầm quyền để tránh việc lực lượng Khmer đỏ có thể phân tán rồi sau đó tự lại tổ chức chiến - tranh kháng chiến. Những tin tức sau này cho thấy rằng mục tiêu này đã không đạt được.

Sau khi chiếm xong Nam Vang quân đội C.S.V.N. tiếp tục tiến về phía biên giới Thái Lan qua hai quốc lộ 5 và 6 bọc quanh hồ Tonle Sap để truy kích lực lượng Khmer đỏ. Đoàn thứ nhất đến gần Kompong Chhnang thì gặp phải sự chống đối khá mãnh liệt nên lại phải sử dụng cơ sở trợ trọng pháo và oanh tạc ở Quân Khmer đỏ rút lui trốn vào rừng vào rạng sáng 12 sau khi bỏ lại và thiêu hủy một phần những cơ sở quân - sự được xây cất bởi T.C. Trong khi đó đoàn thứ nhì, trên quốc lộ số 6, xuyên - thấu lực lượng phòng vệ Khmer đỏ ở Siem Reap hôm 11 để tiến đến Sisophon rồi từ đó bọc xuống Battambang và đóng chốt chặn đường rút lui của

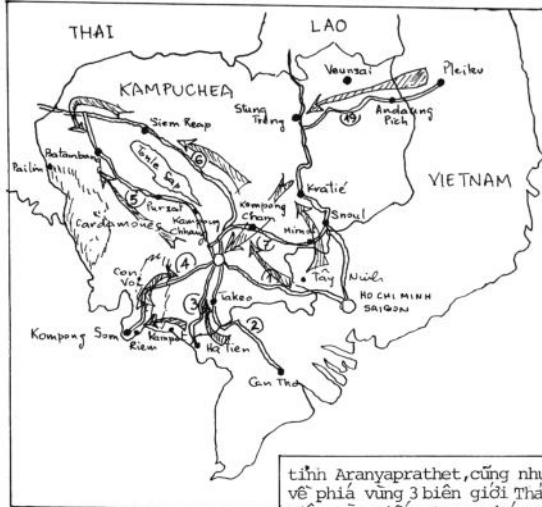
Khmer đỏ qua Thái Lan. Dưới hai phía tấn công Khmer đỏ bị đẩy bật ra khỏi Battambang vào ngày 14. Sau khi giải quyết hai tỉnh ở phía bắc, Otdar Meanchey và Preah Vihear, quân C.S.V.N. kể như nắm gọn hầu hết các tỉnh lý quan trọng cũng như các trục giao thông chính. Tuy nhiên giao tranh vẫn tiếp diễn ở vùng Tây Bắc và có tin của tình báo cho biết Khmer đỏ đột nhập lại hải cảng Kompong Som vào ngày 16, đồng thời một trận thủy chiến xảy ra trong vịnh Thái Lan nhằm mục đích kiểm soát các đảo Koh Kong và Koh Rong. Quân C.S.V.N. muốn dùng hai đảo này làm căn cứ cho những vụ tuần tiễu, nhằm ngăn chặn các tàu nhỏ có thể, chuyển chở súng đạn vào đất liền từ các tàu lớn đậu ngoài khơi trong hải phận quốc tế.

Sau giai đoạn đầu là giai đoạn thắng lợi để dâng quân đội C.S.V.N. bắt đầu phải gánh vác và trở chiếm đóng những vị trí đã chiếm được. Lúc đó mới rõ ra là cú đánh mạnh như vũ bão của C.S.V.N. gần như chỉ đập vào hư vô vì đối phương chống đối đã né tránh để chuyển bị phản - công bằng chiến tranh du -

được hai bên tranh - giành kiểm soát. Ngoài ra Khmer đỏ còn chiếm lại được hai tỉnh trên bờ biển là Kampot và Riem và đồng thời bôn bôn quân C.S.V.N. phải chiếm đi chiếm lại 3 lần hải - cảng Kompong Som. Dù sao quốc lộ số 4 nối liền Nam Vang và Kompong Som bị Khmer đỏ cắt đứt đứt nhất ở 3 địa điểm và khiến quân C.S.V.N. phải tiếp vận bằng đường không hải cảng Kompong Som.

Về phía tây thì quân đội C.S.V.N. cũng gặp khó khăn để giữ vững các tỉnh Kompong Chhnang, Pursat và Battambang dĩ nhiên không có những bản thông kê chi tiết về thiết hai của hai bên nhưng người ta ghi nhận rằng sự tổn hại rất chênh lệch về phía CSVN. Ngoài ra lực lượng Khmer đỏ còn tổ chức được một số vụ kích vụ ngay gần kề Nam Vang vào đầu tháng 2, chứng tỏ có một tinh thần chiến đấu cao, nhiều hơn là để dọa sự kiểm soát của C.S.V.N. ở Nam Vang.

Trong một đêm họ đột nhập vào phi trường Pochentong và tái đi được một số xăng nhớt. Nhiều gia đình lớn cũng xảy ra gần biên giới Thái (móng 9 tháng 2), phía bên kia của

kích. Giờ đây các lực lượng Khmer đỏ gần như nguyên vẹn, bắt đầu liên lạc và tổ chức lại, đồng thời tấn - công những đơn vị C.S.V.N. rải rác khắp các tỉnh trấn và các trạm kiểm soát của những trục giao thông. Và mặc dù bị mất hết các trung tâm hành chính, Khmer đỏ vẫn còn giữ được một phần không nhỏ kiểm soát trên dân chúng và lực lượng thực của họ, sau khi đã áp dụng chính sách đi dân về đồng quê.

Một quan sát viên quân sự tại Vong Cak ước lượng khoảng 4 phần 5 quân - đội Khmer đỏ - gần 60 ngàn người - còn nguyên vẹn và đã được đặt dưới sự chỉ huy của hai bộ tham mưu, có liên lạc trực tiếp với các đơn vị chiến đấu và có khả năng hoạt động trên toàn nước. Nhưng hai vùng hoạt động mạnh nhất hiện nay ở phía Tây và phía Nam Cao Miên. Hành động quy mô đáng kể của Khmer đỏ là cuộc tấn công Thị xã Takeo vào hôm 23 tháng 1 với cả chiến xa và trọng pháo. Giao tranh đẫm máu kéo dài trong mấy ngày và các vùng lân cận cũng vẫn

tỉnh Aranyaprathet, cũng như về phía vùng 3 biên giới Thái Miên-Lào. Tiếng trọng pháo có thể nghe thấy được từ bên này biên giới Thái. Hà Nội trước sự chống trả mãnh liệt của Khmer đỏ đã phải mang thêm quân từ Lào sang tiếp viện.

Những kết quả trên có thể luận được cũng là do sự chuẩn bị kỹ lưỡng đã có từ mấy tháng trước khi Nam Vang thất thủ. Sau này được biết là trong chuyến đi Bắc Kinh vào tháng 8 năm 78 của Son Sen, bộ trưởng quốc phòng Khmer đỏ, T.C. đã lên tiếng cảnh giác chính quyền Khmer đỏ rằng nếu CSVN có tấn công thì TC cũng sẽ không can thiệp và khuyến khích Khmer đỏ phải lo sửa soạn tổ chức du kích chiến. Tiếp theo đó T.C. cơ gửi qua Cao Miên một số lớn vũ khí, đạn dược, máy truyền tin cũng như lương khô để mang cất đầu trong rừng núi. Son Sen chính là người đứng ra tổ chức các căn cứ kháng chiến ở trong các dãy núi Con Voi và Cardamones.

Gần đây hơn, những tin tức xuất phát từ Cao Miên bị lu mờ bởi những tin về sự bùng nổ của chiến tranh Hoa Việt. Tuy nhiên mọi quan sát viên đều đồng ý trên điểm CSVN

đường về Việt Nam đi qua Nam Vang ?

Từ đầu năm 1978, cuộc chiến Việt Miên đã dâng dài kéo dài, không ngả. Cho đến cuối năm 1978, một phong trào kháng chiến Khơ Me bù nhìn (FUNSK) được cấp tốc tạo nên ra tại Hà Nội. Liên theo đó, sản xuất kho bắt đầu ở miền cận chiến, Hà Nội xua 10 sư đoàn yểm trợ với đại pháo, thiết giáp và phân lực cơ, tổng tấn công từ ba mũi dũi đánh áp vào Nam Vang.

Trong vòng vài ngày, Hà Nội chiếm thường phong và chiếm đóng hầu hết các thành phố do quân của Pol Pot bỏ trống. Liên theo đó, chủ tịch Mặt trận Kháng chiến bù nhìn được Hà Nội đặt lên chức chủ tịch, công trưởng. ... Tiếp đó Nga Xô công nhận chính phủ này. Ngay mấy tuần sau, Phạm-Văn-Đông cũng với các tướng lĩnh như Văn-Tiến-Dũng duyệt chiến thắng tại Nam Vang, thăm lãnh thổ và "giải phóng" và ép Heng Samrin ký kết một hiệp ước bảo hộ. Khi rời Nam - Vang Phạm-Văn-Đông lại ghi nhớ tuyên bố : " Quân đội chúng ta vừa đạt một thắng lợi lớn và sẽ còn nhiều thắng lợi khác ". Câu nói tự kiêu của Đông làm đứng người các Đại Sư của Đông ở các quốc gia tự do vì họ đã lơ mau miêng công bố : "Đó chỉ là thắng lợi của quân FUNSK (2.000 người). Quân lực chúng tôi chỉ yểm trợ và ngày hôm nay không còn quân Việt Nam trên lãnh thổ" Khơ Me. "

Phản ứng của các quan sát viên quốc tế là mùn cuội vì họ tự hỏi Hà-Nội phải tăng cường thêm bao nhiêu sư đoàn để bảo vệ hữu hiệu nguy quyền Samrin. Với số quân tưởng chừng 100.000 người hiện nay Hà Nội chỉ kiểm soát được thật sự một quần khu của quân Khơ-Me đó, thêm vào đó họ cũng kiểm soát được 20 cây số mỗi bên các trục lộ giao thông. Các vùng ven biên Thái Miên vẫn nằm ngoài vòng kiểm soát của Hà Nội. Do đó Trung-Cộng có thể yên trí để đảng và không trở ngại nhỏ nhen cho quân đội kháng chiến Miên.

Đối với người ham thích sử học, lời nói huênh hoang của Phạm-văn-Đông nhắc nhở họ một nhân vật khác, cũng đối tra, hiền đức, tàn ác không thua gì Đông và đồng bọn, đó là Hitler. Chính sách áp dụng của hai bên đó là cùng tương tự như nhau, chỉ khác là mòng của Đông là làm tiêu chủ của Đông Nam Á dưới sự chỉ huy và sai bảo của quan thầy Nga-Sô, trong khi mòng của Hitler là làm bá chủ ở thiên hạ. Để nắm quyền hành Đông đã dùng lý thuyết Cộng Sản, một lý thuyết dựa trên sự phân chia của những giai cấp, và trên sự ngây ngô của một số trí thức. Hitler đưa ra lý thuyết quốc xã, một lý thuyết đặt trên căn bản bản tính giuá các chủng tộc. Khi đoạt được bước đầu của quyền hành, Hitler đã mạnh dạn phân đôi và giải phóng nước Đức ra khỏi tay các cường quốc còn chiếm đóng nước Đức. Tập đoàn Công Sản Hà Nội "gây y thành tể nhờ sự "thắng trận" của họ trên để công Pháp. Thuà lúc các quốc gia tự do thiếu cường quyết Hà Nội tran

chiếm miền Nam để "thi hành chính sách thống nhất dân tộc", trong khi Hitler xua quân vào để thực hiện " đại quốc gia của người Đức". Hà Nội tiến thêm bước nữa khi trắng trợn đổ hệ Lào cũng như Hitler không ngại ngừng chiếm đóng Tiệp Khắc để bóc lột.

Bước kế tiếp của Hitler đã đưa xứ Đức đến sự tàn phá, khi huênh hoang, coi thể giới bằng hạt cát, Hitler định xâm chiếm Ba Lan. Ngày hôm nay, tập đoàn Hà Nội cũng tự hào như Hitler khi xưa, đã đánh chiếm Khơ-Me. Đối với họ quân lực của họ là quân lực mạnh nhất để đánh phá khắp mọi nơi cũng như Hitler vẫn luôn luôn rất hánh diện về các sư đoàn thép của hắn. Khi chiếm Khơ Me, bọn CSVN đang đưa VN về đâu? Phải chăng vì một cuộc chiến trường kỳ mà một quả là sự tàn phá của cuộc chiến chúng ta?

Nhiều người đang mùn cuội vì sự so sánh giữa Hitler cùng đồng bọn tại Bá Linh, với Lê Duẩn và tập đoàn tại Hà Nội. Đối với người Âu, một đẳng là hữu một đẳng là tả. Những phương pháp của họ đối với một người thường không khác bao nhiêu. Nếu ngày hôm qua thể giới run sợ khi người ta nhắc đến quân đoàn sát máu đặc biệt của Hitler, bọn S.S., cũng như phần nô khi nghe đến tên những trại tù Dachau, Auschwitz..., nó chôn của hàng triệu người không cùng một chủng tộc với Hitler, thì ngày hôm nay, chủ "cán bộ" đã trở thành đồng nghĩa với bóc lột, tàn ác, cũng như trại học tập đang là gương cao siêu cho những người vô lương tâm tập tành làm độc tài.

Các chế độ độc tài, hiểu chiến, cuối cùng đều bị đẹp bỏ bởi lòng dân. Các chế độ hiểu chiến thường áp dụng một chính sách khôn khéo để lôi kéo dân chúng vào chỗ chết bằng cách tạo ra những chiến thắng, dùng hơn bằng những tin chiến thắng. Những sự đóng góp của dân chúng kiệt quệ càng khó khăn, gây ra phần nợ đối với chính - quyền. Lúc đó chiến tranh, từ trước đến giờ đã đưa họ đến chỗ vinh quang, sẽ là mớ chôn của họ.

Từ 25 năm nay, Võ Nguyên - Giáp cùng đồng bọn đang tự coi mình như Nã Phá Luân tái sinh, vì những chiến thắng liên tiếp tại Điện Biên Phủ, tại Ban Mê Thuột, và ngày hôm nay tại Nam Vang. Nhưng họ quên một điều, là một lần Nã Phá Luân cũng đã tiến quân mạnh mẽ để đi tới Mạc Tư Khoa, cũng như đoàn quân của Văn Tiến Dũng đang tiến vào một Nam Vang trống rỗng. Ngày tuyệt rồi ở Mạc Tư Khoa là ngày bắt đầu của sự tàn lụi của Nã Phá Luân.

Trở về với việc so sánh Hà Nội 1979 với Bá Linh 1939 cuộc xâm chiếm Ba Lan đã đưa đến thể chiến thứ hai, sau khi quân đội hùng mạnh của Hitler bị cầm chân coi an ninh thay vì chiến đấu. Ngày hôm nay, hậu quả đầu tiên của cuộc chiến Việt Miên là Trung Hoa đang dặt trên miền Bắc Việt Nam. Phải chăng là lung lay của khu vực Cửu Long sẽ được dùng làm những mả mả đầu tiên của tập đoàn khát máu Hà Nội?

Đường về Việt Nam có đi ngang chặng qua Nam Vang ?

HOÀNG HỮU NIÊN

đang dẫn thân vào một chiến tranh du kích dài hạn ở Cao Miên, đẫm máu hơn, đắt giá hơn và làm mất tinh thần của bộ đội hơn hẳn những điều họ dự tính.

PHẠM CHÍ

Không phải chiến thắng nào cũng vinh quang và đáng ca ngợi

Sau khi Cộng Sản đã chiếm trọn miền Nam Việt Nam vào tháng 4/75, dư luận thế giới cũng như trong nước đều tin rằng Cộng Sản sẽ chuyển chính sách thời chiến sang chính sách thời bình: Cộng Sản sẽ ngưng mọi cuộc chiến để kiến tạo đất nước đã bị chiến tranh tàn phá hơn 30 qua, và cấp thời giải quyết nạn nghèo đói của dân chúng.

Nhưng chỉ hơn một năm sau vào năm 1977, cuộc chiến Miền Việt lại bắt đầu. Và cho tới tháng giêng năm nay (1977), cả thế giới đều ngạc nhiên khi được biết quân đội CSVN đã tiến chiếm thủ đô Nam Vang của Cam Bốt. Một vài báo ngoại quốc đã cho đây là cuộc chiến thắng thì bực của CSVN trong vòng 25 năm qua.

Cuộc chiến thắng này thực ra có vinh quang và đáng ca ngợi như lời tuyên truyền của CSVN không?

Hậu quả của cuộc chiến thắng này sẽ đưa CSVN đi về đâu?

Đó là hai điểm chủ yếu cần phân tích dưới đây để nhìn rõ thực chất sự xâm lăng Cam Bốt của CSVN.

1- Trước hết, chúng ta ai cũng biết rằng sau khi Cộng Sản chiếm trọn miền VN nhân dân miền Nam VN mới bắt đầu lâm vào tình trạng đói khổ. Trong thời chiến, nhân dân miền Bắc đã phải chịu cảnh nghèo đói suốt 20 năm trường. Họ phải "hạt gạo cắn làm tui" và chịu tổn phí biết bao nhiêu xương máu để phục vụ cho chính sách xâm lược miền Nam của Đảng và nhà nước Cộng Sản. Khi chiến tranh chấm dứt, họ nghĩ rằng từ nay đời sống của họ sẽ khá hơn, con cháu họ sẽ được giáo dục đầy đủ hơn và sẽ được đem tài sức xây dựng đất nước VN phú cường trong hoà bình và ấm no, tự do hạnh phúc, không còn phải vùi thây nơi chiến trường như trong thời chiến nữa.

Còn nhân dân miền Nam cũng nghĩ rằng chiến tranh đã hết họ bình sẽ mang đời cho họ đời sống ấm no, hạnh phúc hơn trong thời chiến.

Nhưng dưới chế độ CS bao tàn, sau hơn một năm hoà bình tái lập, nhân dân hai miền Nam Bắc càng lâm cảnh đói khổ hơn trong thời chiến. Mặc dù CS đã bắt hàng triệu người thuộc quần nhân, cộng chức của chế độ cũ và những người bị chúng nghi ngờ có đầu óc "phản động" vào trại học tập cải tạo để làm lao động không công, khai khẩn đất hoang nơi rừng thiêng nước độc. Mặc dù CS đã xô đẩy hàng triệu dân thành thị về vùng kinh tế mới hoang sơ để khai thác những mỏ ruộng vườn hoang phế. Những lũ bầy thực dân thiếu, nhân dân vẫn phải nài lưng lấm việc mà vẫn không đủ ăn.

Ái cũng nghĩ rằng sau những thất bại nặng nề về chính sách nông nghiệp, CSVN phải thay đổi hoàn toàn chính sách cai trị, rồi bỏ giáo điều "vô sản chuyên chính" mà lại chuyển hướng giải quyết khó khăn kinh tế sang bình diện quân sự: CSVN đã gây ra cuộc chiến Miền Việt để buộc nhân dân Việt Nam phải hy sinh thêm nữa và phải chấp nhận hơn nữa sự độc tài sát máu của 1 chính quyền thời chiến.

Trước khi CS lừa gạt nhân dân miền Bắc, tuyên truyền xảo trá rằng nhân dân miền Nam bị Mỹ Ngụy kìm kẹp sống đói khổ và bị đẩy dọa dưới gót giày xâm lăng của Hoa Kỳ nên nhân dân miền Bắc phải

hy sinh xương máu và phải chấp nhận đời khổ để "giải phóng" đồng bào ruột thịt miền Nam. Vì lòng yêu nước và tình nghĩa ruột thịt Nam Bắc một nhà, nhân dân miền Nam, vì không biết rõ sự thực phồn vinh tại miền Nam và vì tin theo lời tuyên truyền bịp bợm của CS, nên đã chấp nhận sự hy sinh này để theo đuổi cuộc chiến hơn 20 năm qua. Nay CS không thành công trong công cuộc kiến thiết đất nước trong thời bình, biết rằng nếu kéo dài sự đói khổ của nhân dân mà không có lý do chính đáng nào để giải thích, thì sẽ khó tránh được một cuộc nổi dậy của toàn dân, nên chúng đã phải dừng cuộc chiến tranh Miền Việt này để có lý do buộc nhân dân Việt Nam phải chấp nhận hy sinh thêm nữa. Việc gây chiến này ngoài ra, lại còn phù hợp với sách lược "bành trướng đế quốc đỏ" của Cộng Sản quốc tế do Nga Sô đứng đầu. Chính vì thế, mà Nga Sô đã tích cực giúp đỡ CSVN trong cuộc chiến tranh xâm lược miền Nam trước kia và Cam Bốt ngày nay.

Nhưng cuộc chiến tranh phi chính nghĩa Miền Việt này không có lý do chính đáng để buộc nhân dân Việt Nam phải đổ thêm xương máu và chịu thêm đói khổ. Thêm được đất Kampuchia cũng không làm cho Việt Nam thêm được thóc gạo và tài nguyên thiên nhiên để giải quyết những khó khăn kinh tế trong hiện tại. Vì thế ra ruộng vườn của đồng bằng Việt Nam dù thóc gạo nuôi cả nước Việt Nam, nếu người đồng dân VN được hưởng hoa màu do công sức của họ tạo ra (nghĩa là không bị nhà nước CS tịch thu hết, và không bị bắt đi làm phu không công quá đáng) và tài nguyên thiên nhiên ở VN hiện nay còn rất nhiều nhưng chưa hề được khai thác vì chính sách "bê môn tòa cảng" và sự yếu kém kỹ thuật của CSVN hiện nay. Cho nên thêm được đất Kampuchia mà vẫn áp dụng chính sách vô sản chuyên chính, thì CSVN Nam lại chỉ "ôm" thêm vào một mỏ dân đói khổ nữa mà thôi.

Chính vì nhìn thấy rõ cuộc chiến tranh Miền Việt phi chính nghĩa này của CSVN mà thanh niên Việt Nam đã phản ứng tiêu cực bằng cách dạt ngũ, bỏ chạy trước các toán quân Khô-Me đỏ. Chính kỹ giả JEAN LECLERC DU SABLON đã cho đăng trên báo LE MATIN DE PARIS ngày 12/10/78 tình trạng trên của quân đội CS Việt Nam: "Trước những cảm tử quân du kích đỏ (tức quân Khô-Me đỏ) những bộ đội Việt-Nam không xứng đáng với những hào quang của họ ... Với những cơ quật đỏ ối với những lời thề giục tuyên truyền rầm rì, các buổi họp mặt được tổ chức thường xuyên để bốc những người tình nguyện từ 18 đến 20 tuổi ... Nhiều nguồn tin cho biết là một số lớn thanh niên đã tìm cách thoát khỏi động viên. Có một sinh viên đã đào ngũ ba lần, mặc dù anh ta là con một cán bộ cao cấp. Có những kẻ đào ngũ lang thang trên các nẻo đường như những phường cướp ..."

và nếu cứ dựa này, chính quyền Cộng Sản có lẽ trong tương lai lại phải phát triển chiến tranh qua Thái Lan, Mă-Lai... để lại có lý do ép buộc nhân dân Việt Nam tiếp tục nai lưng lao động để thêm xương máu ngổ hầu cùng có thêm uy danh cho 1 thiếu số lãnh đạo CSVN. Cho tới một lúc, nhân dân không chịu đựng được nữa phải nhất tề vùng lên lật đổ bạo quyền Cộng Sản để giải phóng cho chính họ và cho những dân tộc láng giềng nhỏ bé đáng thương của họ.

Như vậy cuộc chiến thắng Kampuchia của CSVN vừa qua chính là một tội ác đối với nhân dân Việt-Nam: đó là tội ác làm cho nước nghèo, dân khổ, nhân lực mau mòn, nhân tài mai một vì chiến tranh và địa nước Việt-Nam vào một tương lai mỗi ngày một đen tối hơn.

Đối với nhân dân Cam-pu-chia, CSVN đã thi hành 1 chính sách xâm lược. Trước kia, dưới chính quyền Pol Pot, nhân dân Miên đã bị chính đồng bào họ tiêu diệt mất hơn hai triệu. Cả nhân loại đều ghê tởm chính quyền Pol Pot này. Nhưng thực ra "... giữa cuộc tàn sát tập thể tại Kam pu Chia và chính sách tàn áp tại VN chỉ có một sự khác biệt trên mức độ. Những thanh niên ở đó của hai bên đều giống nhau. Trong cả hai trường hợp, ý đồ đó là tiêu diệt mỗi năm một nửa của sự khác biệt" (báo LE MONDE ngày 5/10/78)

Nay CSVN thay chính quyền Pol Pot bằng chính quyền bù nhìn do Heng Samrin lãnh đạo và chắc chắn sẽ phải thi hành những biện pháp giống hệt như tại Việt Nam. Nhân dân Kam pu Chia sẽ không bị giết tập thể ngay một lúc cả hàng triệu người như thời Pol Pot. Nhưng họ sẽ bị đẩy dọa trong các trại tù mệnh danh là trại học tập cải tạo và trong các trại tập trung mệnh danh là khu kinh tế mới và phải lao động cho đến chết dần chết mòn trên các cánh đồng ruộng hoang sơ, trong các miền rừng thiêng nước độc. Những người bị nghi ngờ chống lại chính quyền Heng Samrin do CSVN dựng lên, những người có liên hệ với chính quyền Lon Non cũ, những người đã từng cộng tác với chế độ Pol Pot những người dân thành thị không được lòng các cán bộ CSVN ... tất cả cũng có thể gom tới cả triệu người nữa sẽ phải bị giam cầm tù tội bị bỏ đói bỏ khát, bị cưỡng bách lao động cho đến khi sức cùng lực kiệt mà phải gục ngã dưới gót giày bạo tàn của các cán bộ CSVN cũng như những người Việt Nam hiện nay đang phải chịu cảnh đọa đầy này tại chính đất nước Việt Nam của họ!

Vậy đối với Kam pu Chia, CSVN không những đã phạm tội xâm lược mà còn phạm tội hủy diệt quyền làm người của họ nữa.

Tóm lại, cuộc chiến thắng Cam-Bốt của CSVN vừa qua thực ra không phải là một cuộc chiến thắng vinh quang và đáng ca ngợi, mà chính là một tội ác của CSVN không những đối với nhân dân Cam pu Chia mà còn đối với nhân dân Việt-Nam nữa.

2- Như vậy hậu quả của cuộc chiến thắng này sẽ như thế nào?

Trước hết đối với nhân dân Việt Nam, nhân dân Việt Nam càng hiểu rõ hơn đặc tính của Cộng Sản là lấy bạo tàn sát máu làm phương cách cai trị, lấy chiến tranh và bành trướng làm cứu cánh cũng cố chế độ; sự đói khổ và sự hi sinh xương máu của nhân dân là hậu quả tất nhiên của chế độ Cộng-Sản này. Vậy nhân dân Việt-Nam sẽ thấy rằng nếu họ muốn thoát khỏi cảnh nghèo đói, không cùng thường xuyên vì thiếu thốn lương thực, cảnh thường tật và chết chóc khủng khiếp vì chiến tranh, cảnh tù đầy lao động cưỡng bách suốt năm này qua năm khác vì chính sách độc tài bóc lột, thì họ không còn cách nào hơn là phải xiết chặt tay nhân đoàn kết lại, nhất trí nổi dậy lật đổ bạo quyền Cộng Sản này. Do đó kháng chiến quân trong nước sẽ có môi trường hoạt động thuận lợi và rộng lớn hơn trong quần chúng và chắc chắn sẽ rút ngắn được thời gian chuẩn bị tổng phản công.

Đối với nhân dân Cam-pu-chia, CSVN sẽ phải đương đầu với cuộc chiến kiên cường của nhân dân Kampuchia. Sẽ có hai mặt trận kháng chiến tại Cam Bốt chống lại chính quyền bù nhìn Heng Samrin và quân đội CSVN tại xứ "chùa tháp này": đó là đoàn quân Khô-Me đỏ của chính quyền Pol Pot và Khô-Me tự do (Kmer serei) của những người Miên quốc gia vốn là lực lượng chống chính quyền Pol Pot cũ. Hai lực lượng chống đối này chắc chắn sẽ làm cho quân đội CSVN đóng tại Kampuchia phải điên đảo và như vậy muốn bảo tồn chính quyền Heng Samrin, chính quyền Hà Nội tất nhiên phải lụ lụ lại tại Kampuchia một số quân ít ra là bằng số quân hiện đang đóng tại Lào (khoảng hơn 60000 quân) và đồng thời phải đưa ra đây rất nhiều công an nội và chìm để thực thi chính sách công an trị. Như thế lực lượng CSVN sẽ bị phân tán không còn thực thi chính sách kiểm soát chặt chẽ nhân dân được nữa. Một chế độ độc tài mà không thi hành được chính sách kiểm soát chặt chẽ nhân dân, thì chắc chắn chế độ này sẽ sớm đi tới chỗ tận diệt. Đất Kampu-chia như vậy sẽ là vùng lầy chôn vùi sự nghiệp bạo tàn của các nhà lãnh đạo CSVN vậy.

Đối với các nước trong vùng Đông Nam Á, các nước này hẳn phải nhìn rõ hơn ai hết chính sách bành trướng của CSVN sau cuộc xâm lăng Kampuchia của chính quyền Hà-Nội. Sau Kampuchia nếu chính quyền Cộng-Sản Việt Nam còn tồn tại, thì rồi sẽ tới lượt họ phải đường, đầu với các cuộc xâm lược kế tiếp của CSVN. Tất nhiên, vì sự sống còn, họ phải đoàn kết lại thành một khối, cố lập CSVN về phương diện chính trị, và nhất là về phương diện kinh tế. Như thế "bao nhiêu cố gắng" "tấn công hòa bình" của CSVN đối với các nước trong vùng Đông Nam Á để được mở rộng giao thương

từ trước tới giờ sẽ tan thành mây khói. Các nước Đông Nam Á không còn tin gì nữa vào những lời hứa hẹn của CSVN, và tích cực hơn nữa, họ sẽ có thể có thái độ thuận lợi cho kháng chiến quân tại Đông Dông hơ.

Đối với thế giới, việc xâm lược Kampuchia của CSVN làm cho cả thế giới phải thức tỉnh. Những ai còn chịu thiên cảm với CSVN nay phải xét lại thái độ của họ. Bản chất hiếu chiến của Cộng Sản Việt-Nam đang đã quá rõ ràng. CSVN dùng bả thế giới gay gắt lên án vì sự vi phạm nhân quyền đối với nhân dân Việt Nam, nay càng bị kết tội gât gạo hơn vì tội xâm lăng nước láng giềng nhỏ bé Kampuchia.

KẾT LUẬN

Việc chiến thắng Cam-Bốt của CSVN thực ra không đem lại một chút vinh quang nào cho dân tộc Việt-Nam, mà trái lại thực thì chính sách xâm lược này Cộng-Sản đã phạm tội đối với nhân dân Việt Nam (làm cho nước thêm nghèo, nhân dân thêm đói khổ hi sinh biết bao xương máu của thanh niên Việt Nam) và phạm tội "diệt chủng" đối với nhân dân Kampuchia.

Nhân dân Việt Nam và nhân dân Kampuchia tất nhiên khi nào lại để yên cho chính quyền Hà-Nội phạm thêm mãi tội ác đối với họ. Họ chắc chắn sẽ phản ứng quyết liệt Mặt trận kháng chiến Cam Bốt trong tương lai gần chắc chắn sẽ đưa CSVN vào bãi lầy khổ nứt ra được. Và nhờ đó, mặt trận kháng chiến Việt Nam sẽ có nhiều cơ hội thuận lợi hơn trong việc sớm dứt điểm lật đổ bạo quyền Cộng Sản tại Việt Nam.

CSVN không phải là không biết rõ điều này. Nhưng vì bản chất của chế độ Cộng Sản là chiến tranh và bành trướng, nên các nhà lãnh đạo CSVN không còn cách nào khác hơn là phải hành động theo con đường đã vạch: họ đã nhằm sát tuần theo giáo điều "vô sản chuyên chính" nhằm diệt tận gốc rễ của nhân dân của các quan chức Nga-Sô, thì lẽ tất nhiên, họ phải đi theo con đường định mệnh của họ: theo đường chiến tranh và chính sách tàn bạo cho đến ngày bị đảo thái và tận diệt.

LÊ-KÍ M-NGÂN

Nếu bạn thấy rằng một số nhạc khúc 30-4-75 phần nào không còn thích hợp với tâm tình của mình nữa,

+ Nếu bạn nhất định không muốn mình bị cơn lốc của cuộc sống cuốn trôi đi xa, càng ngày càng xa khỏi quê hương và dân tộc,

+ Nếu bạn cảm thấy cần biết những bản nhạc có tính cách đấu tranh, hướng về tổ quốc, để cùng hát trong những buổi họp mặt thân hữu,

Bạn hãy mua ngay:

BẢNG NHẠC ĐU CẢ 3

do TỔNG-HỘI SINH-VIÊN VIỆT-NAM tại Paris thực hiện, gồm 14 bản hát được sáng tác sau tháng 4-75, những bản hát này nhất định kết tinh lại trong suốt 3 năm học đồng cam cù sống đồng sinh viên Âu Châu.

Đặt mua về toà soạn Nhân Bản. Giá: 30F + 5F bưu phí (hoặc có thay US\$ 7.50).

CHUYỆN GẦN CHUYỆN XA ...

CON VOI CON VOI

Trong hai tháng vừa qua, thế giới đã có dịp theo dõi rất nhiều những biến cố tại Đông Nam Á và đồng thời được thấy nhiều nhân vật mà may mắn được truyền hình truyền hình.

Trước hết phải kể đến ông Hoàng Sihanouk trên đài vô tuyến truyền hình Pháp. Ông đã đọc tấu một màn "mùa may quay cuồng" trong khi T. V. phóng viên ông tại gia, gần trụ sở Liên Hiệp Quốc. Ông trả lời như một cái chong chóng, lúc buồn, lúc vui, lúc hăng, lúc ảm đạm. Lúc thì tỏ cao cao khổ Me đó luôn Trung Cộng, lúc thì lại lướt ve Pol Pot và Đặng Tiểu Bình. Và ông cũng cho biết là tại xứ Khô Me họ cũng có sấm... Sấm rằng khi nào giặc già máu đỏ ròi, đỏ ra như sữa, máu dâng lên cao tới bụng con voi thì xứ Khô Me lại được thái bình.

Và theo như ông Hoàng thì nay máu đỏ sắp đổ đi rồi. Bụng voi sắp nhuộm đỏ. Quả thực nhờ oh Pol Pot sát hai dân lành và nhỏ, ôn nhà cầm quyền Hà Nội nhảy sang chém giết tiếp mà máu Khô Me dâng lên rất nhanh.

Không biết ông Hoàng đang phải vui hay buồn? Máu dâng nhanh thì chóng hao bình nếu cần cứ theo sấm. Những không biết tiêu thụ hết cả dân số Khô Me có đủ để lên

tối bụng con voi không? Hay phải nhờ cả máu Việt Nam, máu Tàu và không chúng cả máu Nga, Cuba, Tiệp Khắc... nữa thì mới đủ?

Voi mà lùn như ông Hoàng thì có cỡ khảm khà.

THĂNG LŨN BẮP BỤNG

Nếu ông Hoàng Sihanouk là một người lùn tào lao thì Đại Sử nhà cầm quyền Hà Nội tại Pháp lại là một thặng lùn... bấp bưng.

Lúc này lùn lên Ti vi khá nhiều nên những ai không được hân hạnh quen biết lùn nhiều nay đã được thưởng thức tài biến hóa của lùn.

Hé ký giả Tây Phương đặt câu hỏi cho lùn thì mặt lùn đỏ gay lên ngay. Rồi lùn rần rần, rần, và đến khi lùn tơi ra được câu trả lời thì mặt lùn lùn mới lại hồi... cho đến 1 câu hỏi mới.

Lâm lùn tìm giải đáp lúc giữa câu nên cứ, cứ, cứ nơi lẹp.

Lùn đã cả lăm nhùng vì nghe lùn nói tiếng Pháp chứ không phải tiếng quốc ngữ nên không biết lùn có nơi ngọng không? Chứ nếu đã "cả năm năn nai còn ngọng l'ê rả thể thì ối! chán chán năn!"

LŨN VĨ ĐẠI

Trong khi hai lùn hồi người một về trước đài vô tuyến truyền hình thì có một tên lùn thứ ba đã được vi đại hoa một cách trọng thể tại Hoa Thịnh Đốn.

Đó là lùn Đặng Tiểu Bình người đã từng lên voi xuống chó với nghi lễ chính trị và nay đã được Hoa Kỳ rước đón với tất cả lễ nghi xứng đáng với một đại diện của một nước đang được trọng vọng.

Vốn Tiểu Bình lùn và Carter thì lại vóc người Hoa Kỳ nên các giám đốc lễ nghi hai quốc gia đã phải moi trí tưởng tượng rất nhiều để san bằng đôi chút cao thấp. Đầu Tiểu Bình mà thấp hơn thắt lưng Các Te coi sao được? Rồi khi phải bắt tay thắt chặt tình hữu nghị thì làm sao nếu cái trỏ của Tiểu Bình chỉ cao bằng đầu gối Các Te?

Người ta mới đành phải đành, luôn luôn cho Tiểu Bình đứng trên một cái bục thật cao. Và đồng thời cũng phải che đầu cái bục đó sợ rằng bị nghi là nâng bị Bìph quá. Tuy nhiên có một điểm mà nha lễ nghi đối bên khg

giải quyết được: vốn mặt Tiểu Bình rộng như một cái nôi gang mà mặt Các Te thì hơi nhọn đôi chút.

Thế diện quốc gia cao thấp giải quyết còn để chứ theo to nhờ thì chưa có lỗi giải đáp.

LŨN NHỊ NIÊU

Chẳng phải ở chần trối Á mới có lùn. Tại Hoa Kỳ cũng có. Mà còn nhĩ nữa là dạng khác! Đó là trường hợp của Billy, ông em yêu quý của Jimmy, đường kim Tổng Thống Hoa Kỳ.

Từ ngày Jimmy lên làm Tổng Thống, Billy bay nhảy thóa thích. Trước nhất là "đ" bị sống dưới bóng của ông anh trong đồn điền trồng đậu phộng của gia đình Các Te. Thủ nhĩ là nhờ báo chí chú ý nhiều đến gia đình Các Te mà Billy đã được dịp tuyên bố nhiều câu bất hủ. Như: gia đình Các Te được hai thặng con trai, một thặng khôn và một thặng dốt, buồn nhất là chính thặng dốt nó lại vào Bạch Cung!

Thứ ba là Billy đã tung 1 hiệu la-ve mới tên là "Billy" và đã làm giàu nhanh chóng nhờ có ông anh nổi tiếng.

Từ lo âu này đến lo âu nọ trên thế giới, Jimmy còn có thể tự an ủi mình bằng cách uống la-ve "Billy".

Bảo đảm không đáng, Jimmy ối!

WESTERN PHI CHÁU

Sau Western Phi Châu và Western Y-Ta-Iđ, sau phim chưởng Đài Loan, nay thế giới lại còn được thưởng thức Western... Phi Châu.

Tên sheriff là Felix Malloum, Tổng Thống xứ Tchad. Xứ này trên giấy tờ thì là một nước hoàn toàn độc lập nhĩ thật ra còn dựa hơi vào Pháp rất nhiều cả trên mặt kinh tế lẫn quân sự.

Tên tướng cướp cao bồi là Hissene Habré chỉ huy một nhóm người có súng ống với là cách mạng (và nghe đầu là do Nga Số giết giấy). Tên này chuyên môn sống trong sa mạc, bắt cóc Pháp Kiều để chuộc súng ống đạn dược...

Không hiểu tình hình xứ Tchad biến chuyển ra sao mà tự dưng Malloum mới Habré về làm Thủ Tướng trong khi đó ai cũng biết hai tên này sống chết... không có nhau!

Và chuyện phải tới đã tới. Một hôm Malloum và Habré gặp nhau trong dinh, mỗi bên bên rút súng bắn nhau chí chết. Và quân đội hai bên nộth nhau như phim cao bồi vậy.

Western Phi Châu chính hiệu đó!

GIÀ VÀ TRẺ

Có một điểm khác biệt vô cùng giữa thế giới tự do và thế giới cộng sản là các lãnh tụ bên phía tự do càng ngày càng trẻ tuổi trong khi bên kia màn sát hay màn tre các lãnh tụ càng ngày càng già.

Một bên thì nào những Kennedy, Giscard d'Estaing, v.v... dưới ngũ tuần đã đặc cử Tổng Thống, ấy là chưa kể các Thủ Tướng, Tổng Trưởng, có người chưa đầy 40 đã trở thành... cụ nhân vật rồi.

Bên kia thì ngược lại. Từ Nga Số, sang Đông Đức qua VN, toàn là những lãnh tụ già nua, không 70 thì cũng 80. Chưa đầy 60 thì chưa được làm màn non!

Trường hợp đáng nói là Ti-to. Trong tháng vừa qua tại Yougoslavie, Tito hiểu hi để

huê. Một đảng thì phải đưa một số chỉ hủ về nơi an nghỉ cuối cùng, trong đó có người mà Tito đã chỉ định sẽ thay thế mình. Ông này đổi gần một thế kỷ rồi mà vẫn chưa thấy Tito hờ hê lăm bịnh gì cả.

Của đảng tội, Tito bát tuần rồi mà vẫn còn Xuấn, vừa mới cuối luôn một cơ vật thì tự về dinh. Chắc hẳn không phải để dưỡng lão!

LÊN CHỨC

Cũng vì lãnh tụ già nua mà trong các xứ Cộng Sản, mới lần thay thế người vô cùng khó khăn.

Tại thế giới tự do thì đôi khi có người ngồi ghế chưa nóng đã bị mới đi ngồi chỗ khác. Dân chủ thì thật không có giới hạn: muốn làm Tổng Thống cũng chỉ có một việc là ra ứng cử mà thôi.

Tại thế giới Cộng Sản thì khác. Khi một đảng viên cao cấp mà từ trần thì biết thay ai bầy giờ. Vì vậy biết thay mà anh này giữ chức đã có mấy chục anh khác để thay phiên nhau nối đuôi đi. Có nhiều đời cả 4, 5 chục năm chứ đâu có ít. Vậy biết thay ai? Đôi lúc như vậy sự hiểm tai no thướng đưa đến việc thủ hân cá nhân.

Người ta thường thấy bên Nga, mỗi lần thay là một lần chém giết, thủ tiêu v.v... nhĩ sau khi Staline chết vậy.

Nước ta thì từ khi bác đã về nhà đá, đến nay vẫn chưa có ai thay thế. Tuy nhiên phe thân Nga đang thắng thế phe thân Tàu và trong một thời gian ngắn đây ta có thể được chứng kiến cảnh tượng khủng nò tôn nhau lên.

Nghe đảng Đông sắp lên chức những chỗ cho Giáp, mà Giáp lại những chỗ cho Dũng. Trĩ khi chúng nó khi chửa kịp thay thế nhau, đã đấu nhau vò nhà đá cả.

Vi hiểu với hi thướng hay đi đời.

TƯỚNG BỐ

Thế giới lúc này sống trong một bối cảnh giống như những năm 1938-1939, trước Đại Thế chiến thứ hai.

Nhờ lai là vào những năm đó, không có một cường quốc nào tin rằng Đức quốc Xã sẽ dám trướng trợn đưa 10 ài người vào một cõi đại bất hạnh.

Cũng vì vậy cứ mỗi khi quân đội của Hitler tiến thêm một bước thì ai ai cũng tưởng bố, nghĩ rằng bước đó là bước cuối cùng. Rút cục sau Phán Lan đến Tiệp Khắc, rồi sang đến phía Tây, r'oi sang cả phía Đông... không có gì có thể ngừng cơn giục hung sắp trở thành vũ bão. Gió đi đến đâu, trụi sự sống đi đến đó.

Ngày nay, từ công luận thế giới đến báo chí qua đến cả một số nhà cầm quyền... ai ai cũng tưởng bố, tin rằng loài người sẽ biết điều biết lẽ mà để nạo rồi phải ngừng.

Ấo tưởng rằng bộ đội Hà Nội sẽ không xâm chiếm Khô Me. Mỏ tướng rắng Trung Hoa sẽ không đánh Hà Nội hoặc nếu đánh cũng chỉ giới hạn trong thời gian và không gian. Lại cũng đang có ảo tướng rắng Nga Số sẽ không can thiệp.

Ấo tưởng hết. Và trong khi có những giặc m'êm đến đó thì dân Việt Nam đang tiếp tục khổ sở và chết dần chết mòn.

Chỉ có điều đó mới đáng để cho chúng ta quan tâm. Và dân thân đấu tranh cho đồng bào và dân tộc.

TRƯỜNG VĂN LINH

NÓI VỚI NGƯỜI TRUNG-HOA

Giữa tháng giêng Dường Lịch, vài ngày trước thêm năm Kỷ Mùi, một vài hôm trước chuyến Mỹ du "lich sử" của Đặng Tiểu Bình, quan lực cộng hòa XHCNVN đã ở tại xóm nhập lãnh thổ Khô Me, đặt bu nhĩn lên cầm quyền tại Nam Vang. Ngày 17/2 đường lịch, một cuộc chiến khác lại khai diễn, để trừng phạt Hà Nội "hở sườn", Trung Hoa đã đem quân vượt biên giới Hoa Việt, gây lo âu cho di luật thế giới. Một lần nữa, nhà cầm quyền Hà Nội đã đưa lãnh thổ Việt Nam làm sân khấu cho những cuộc tranh chấp đẫm máu.

Từ khi cộng đồng thế giới bác bỏ chủ thuyết "đế quốc", chính sách thuộc địa và đồ hộ, từ khi quan niệm tự do, bình đẳng giữa các quốc gia và dân tộc đã thấm nhuần trong các giới, từ khi khái niệm về chủ quyền quốc gia, toàn vẹn lãnh thổ đã được hầu hết mọi người chấp nhận là điều cần bản trong bang giao quốc tế, không có một lý do nào có thể giải thích ối theo một cuộc xâm lăng. Cho nên hành động của Hà Nội trên lãnh thổ Khô Me, là 1 hành động ngu xuẩn bị toàn thế giới nguyền rủa kết án. Lễ đi "nhĩn nếu đem quân vào lãnh thổ Việt Nam, nếu làm thiệt hại đầu một cách vô tình, đến đến đến Việt Nam vô tội, nên Trung Hoa cũng hành động y như Hà Nội thì Trung Hoa cũng sẽ phải mang cùng một bản án khắt khe.

Qua các lời tuyên bố của nhà cầm quyền Bắc Kinh, các quan sát viên thế giới có cảm tưởng rằng Trung Hoa khi tấn công vào Lạng Sơn không có mưu đồ chiếm đóng vĩnh viễn nhĩ Nga Số đã làm ở Tiệp Khắc từ năm 1968. Theo Bắc Kinh, quân đội Trung Hoa sẽ chỉ hành quân ven biên giới để bảo vệ an ninh cho chính họ. Đó là cảm nghĩ của một quan sát viên quốc tế. Đối với người Việt Nam chúng ta, điều quan trọng chính là sự toàn vẹn lãnh thổ mà

Trung Hoa đã hứa sẽ tôn trọng. Một "đế khác làm chúng ta thét mếc là cuộc chiếm "ngân quỹ trong không gian và thời gian" (theo lời của Hoàng Hoa, ngoại trưởng Trung Hoa) để kéo dài lâu hơn thể và đến ngày 25/2/79 hứa thấy triệu chứng nào chứng minh rằng Trung Hoa sẽ ngừng cuộc tiến quân trong tương lai gần. Nếu thật là một cuộc chiến để sửa trị tập đoàn lãnh đạo Hà Nội! Trung Hoa cần phải tách rời quyền lợi của nhân dân Việt Nam và sự tham lam của bọn cầm quyền Hà Nội, nghĩa là Trung Hoa có thể dùng phương pháp khác để trừng trị Hà Nội.

Điểm làm các quan sát viên thế giới ngạc nhiên trong cuộc chiến Hoa Việt hiện nay là cách ẩn nôi của Đặng Tiểu Bình hay những kẻ cầm quyền khác ở Bắc Kinh. Đặng Tiểu Bình tuyên bố: "Việt Nam phải cần một bài học, Việt Nam sẽ bị trừng trị đích đáng". Đó là lời lẽ nóng giận của một ông thầy vô đôi trưng phạt một thế học trò phản sư, đó là lời lẽ bực tức của người anh nóng nảy muốn đánh đòn một thằng em học lạo, và có lẽ đúng hơn hết, đó là lời cảnh răn của một người chủ muốn trừng trị một thằng đầy tớ bất trung.

Trong cuộc chiến giữa hai miền Nam Bắc, trong cuộc tranh chấp giữa hai lý tưởng tự do và Cộng sản, Hà Nội đã luôn luôn đi theo quy luật xin xỏ hai dân anh Trung Hoa và Nga Số để đủ số súng đạn tàn sát đến lãnh miền Nam Việt Nam. Khi hoàn thành xong cuộc xâm chiếm miền Nam, Hà Nội bỏ hẳn chính sách ngoại giao "đi giầy" giữa Mạc Tử Khoa và Bắc Kinh, để chạy theo Mạc Tử Khoa, đóng vai trò "bàn tay sắt" của Nga Số tại Đông Nam Á. Thước đo này làm Trung Hoa bất cứ mình trong lui giữa Bắc Kinh và Mạc Tử Khoa có những xung đột mạnh mẽ. Nhất là cho đến nay, Hà Nội vẫn luôn luôn

cúi đầu nghe mệnh lệnh của người đàn anh vĩ đại, không bao giờ phản đối một may may. Ví dụ trong năm 1974, trong lúc quân lực Việt Nam Cộng Hòa tìm cách bảo vệ Hoàng Sa mà Trung Hoa dùng vũ lực chiếm cứ, người ta không thấy một phản ứng nhỏ nhoi nào của Hà Nội. Bảo vệ lãnh thổ quốc gia không nằm trong chương trình tranh đấu của bọn tập đoàn lãnh đạo Hà Nội! Vì thế ngày hôm nay Trung Hoa mới lớn tiếng đem quân sang chiến đống Việt Nam để cho Hà Nội một bài học đích đáng.

Cho nên chúng ta cũng phải nhắc nhĩ với Trung Hoa một vài điểm quan trọng:

- Đối với dân tộc Việt Nam, khác với tập đoàn Hà Nội, lãnh thổ là một món thiêng liêng mà mọi người Việt Nam sẽ gắng sức bảo vệ nó.

- Hiện nay ý chí của người dân Việt Nam là lật đổ chính quyền độc tài Hà Nội, không phải là xâm chiếm đất đai của láng giềng nhĩ Lào hay Khô Me. Lật đổ chính quyền Hà Nội để thành lập 1 chính thể tự do, công bằng. Cho nên có thể mục tiêu ngắn hạn của người Việt Nam năm cũng mục tiêu với Trung Hoa, nhĩ nhà cầm quyền tại Bắc Kinh phải biết tức khắc phân biệt dân tộc Việt Nam với Lê Duẩn, Phạm Văn Đồng và đồng bọn. Giúp dân tộc Việt Nam không đồng nghĩa với thay đổi một chính phủ nhĩ nhìn của Nga Số bằng một chính quyền n'ỏ lệ với Bắc Kinh.

- Dân tộc Việt Nam sẽ khĩng bao giờ chấp nhận một sự đồ hộ nào, từ một quốc gia nào đầu cho cực kỳ hung mãnh đồng thời cũng không, chủ trương thù nghịch với bất cứ dân tộc nào. Trưng phạt Hà Nội không lúc nào có thể là đồng nghĩa với làm thiệt hại đến dân chúng, trái lại trưng phạt Hà Nội phải đồng nghĩa với sự trao trả chủ quyền cho người dân Việt Nam.

(Xem tiếp tr.6)

Đêm Tết Kỷ Mùi tại Paris năm nay, cũng như mọi năm, vừa được Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris tổ chức ngày 26/1/1979 tại rạp Maubert Mutualité. Năm nay, dù luân Việt kiều đã được vận động từ trước, nên từ lúc bắt đầu mở màn con số khán giả trong phòng đã lên đến hơn 3000 người. Thật khó lòng cho những người này từ chối mua một tờ đặc san Xuân Nhân Bản hay nhận một tờ chương trình trước những lời mời mọc của các chi tiếp tân. Quang cảnh các chi áo dài tha thướt, mặt tươi nhả hoa nở, bận rộn chạy tơi chạy lủi trong phòng, khiến

khán giả nhớ lại một phiên chợ Tết xa xôi nào đó ở VN. ... Và cho đến khi phần văn nghệ bắt đầu, chúng ta cũng không khỏi xúc động khi nghe lại bài Quốc Kỳ, tưởng tượng cho cả một lý tưởng tranh đấu, cho bao nhiêu người ngã xuống trước và sau 1975. Với một ban hợp xướng đồng điệu, hát thành tiếng bè, bài "Con đường cái quan" đã được mang ra trình bày, làm người đi liền tưởng đến một cảnh Việt Nam thanh bình, người dân hạnh phúc, trai gái hồ điệp trữ tình...

Phần đầu của chương trình nhằm nhắc lại cho những người cùng huyết thống Việt

Nam nhớ rõ rằng : ngày xưa, thời mà sử Việt Nam chỉ được ghi lại bằng những huyện thoại truyền khẩu, dân tộc Việt Nam đã phải chịu một cảnh chia ly. Lạc Long Quân với vợ là Âu Cơ cũng quyết định lối này : đồng giống Tiên (Lạc) và đồng giống Rồng (Hồng). Tuy chia ly đây nhưng cũng là một khởi vi suốt trong lịch sử, con cháu của những người đã lên núi (Thượng) và con cháu của những người con xuống biển lập thành nước Văn Lang, tức nước Việt Nam ngày nay. Tuy chia ly đây, nhưng vẫn sum họp, vì hai bên đều đã thể rằng sẽ luôn

sát cánh bên nhau, và cuộc phát triển không ngừng của dân tộc chúng ta không thể chỉ là kết quả của một cuộc chia ly, vì trong mọi người chúng ta đều cảm thấy : gì hào là do hai đồng giống kết tinh lại đây : đồng giống Tiên (Lạc) và đồng giống Rồng (Hồng). Tuy chia ly đây nhưng cũng là một khởi vi suốt trong lịch sử, con cháu của những người đã lên núi (Thượng) và con cháu của những người con xuống biển (Kinh) vẫn dốc lòng

trở giúp lẫn nhau nhất là khi nào xứ sở bị xâm lăng. Rồi lại đến ngày hôm nay, đã hơn 40 thế kỷ ngàn cách ... Dù là sự dầy xéo của một lũ người chỉ biết bạo lực mà không biết đến nhân tâm, chỉ biết nghe theo ngoại bang, dân tộc chúng ta lại chịu một cảnh chia ly lần nữa : Hàng trăm ngàn người bỏ xứ ra đi, vượt biển, bất chấp nguy hiểm, hàng ngàn người lại lên núi lập căn cứ kháng chiến, quyết chống lại chế độ vô nhân này.

Phải chăng giữa hai sự kiện lịch sử này có một sự tương đương, gần như là cùng một sự kiện được lặp lại? và rồi có phải chăng, sự chia ly khủng khiếp hơn xưa, sẽ báo tin cho chúng ta một ngày trừng phùng nào đó, và lúc ấy, tưởng lại của dân tộc Việt sẽ huy hoàng hơn ngày xưa nhiều lắm? và sau bao nhiêu năm tập tễnh, do buốc, chúng ta sẽ hiện ngang tiến lên xây dựng một xã hội Việt Nam như ý muốn, mà người VN sẽ không còn bóc lột người VN nữa, mà nền tảng có lẽ là tinh thần? Và rồi, tiếng hát ca ngợi tự do, ca ngợi danh lam thắng cảnh VN sẽ được cất lên, tìm con người VN rung động, thực sự, sẽ kỷ còn những giá trị ngoài ngàn cách những con người VN

Cũng nên kể thêm, ngoài phần văn nghệ, khán giả còn được thưởng thức các món ăn thuần túy VN, hay những sản phẩm dân tộc, trong cuộc viếng thăm chợ Tết ở phòng B Tr 7g10 chiều, trước màn văn nghệ, đã có các người lác đác vào, nhìn các anh chị sinh viên lo đống cột, lo treo các hình ảnh quê hương Giữa phòng là một dãy bàn, trải bày la liệt các sản phẩm tổng hội, các băng nhạc lịch sử, v.v... Góc bên một dãy chõu những món ăn VN món nhậu như mứt, bánh, hoa quả, bô viên, hột vịt lộn, v.v... Những người đi xem chợ Tết ngoài những thí trên cũng có xem qua những hình ảnh phóng tục VN ngày xưa cùng với những danh lam thắng cảnh, với những hình ảnh, chiếu hoặc những hình ảnh cỡ lớn gắn trên tường. Hào hức bài cảm động vô cùng khi nhìn lại quê hương mình trong qua khứ, nhìn sống, hoặc các anh chị cựu sinh viên sẽ hình diện về qua khứ hoạt động của mình khi nhìn lên hàng chữ "Tứ đất quê người gặp nhau..." và loạt bích chương Tết hơn 10 năm qua. Tóm lại, chợ Tết năm nay đã khiến khán giả ngạc nhiên pha lẫn thích thú, nhất là lúc gần sáng, có phần phụ diện văn nghệ tưng do, với các anh chị diện viên đến Tết, và các anh chị nghệ sĩ" các nơi khác.

Những năm gần đây, người đi xem Tết không phải là người đi tìm thú vui của một cuộc trình diễn văn nghệ nữa, mà là một người quyết chỉ góp phần vào công cuộc, giống to lên tiếng nói của người Việt đang bị kềm kẹp ở quê nhà. Ngoài các hoạt động văn hóa Việt kiều quốc gia, tại hải ngoại chắc chắn phải làm một cái gì" cho đồng bào ruột thịt ở quê nhà. Một cái gì" đó chắc đã được thể hiện qua các buổi trình diễn văn nghệ pha lẫn chính trị, nơi mà họ có thể tìm được một lý tưởng và tìm được những người bạn cùng chí hướng.

LÊ THÀNH NHƠN và bức FRESCO "NƯỚC TÔI, DÂN TÔI"

Dân tộc Việt Nam nguyên gọi là giống dân " Giao Chi" (vì tổ tiên của họ có hai ngôn chôn cái gặp nhau, "Mee-ting toan") là một dân tộc có trên bốn ngàn năm văn hiến. Theo huyền thoại dựng nước, bà Âu Cơ, thuộc giống Tiên, lấy ông Lạc Long Quân thuộc giống Rồng, đẻ ra một trăm người con. Cuộc hôn nhân nửa chĩnh đã bị gián đoạn : Lạc Long Quân đem 50 người con xuống biển, bà Âu Cơ đem 50 người con lên núi. Chính cái " truyền thống hợp tan" này - hôn nhân và chia cách, hoà hợp và xung đột - đã ngự trị trên mọi khía cạnh của cuộc sống của dân tộc Việt Nam dài theo lịch sử. Gồm cả ngàn năm bị ngoại bang đô hộ, và nhiều thế kỷ chiến tranh xung đột. Dân Việt biết đến tại đồng và chiến tranh nhiều hơn là hạnh phúc và hoà bình, bị ảnh hưởng bởi chia cách hơn là biết đến thế nào là mùi vị của đoàn tụ. Dù vậy, với niềm tin mãnh liệt vào những biến chuyển của lịch sử trong quá khứ, vào lễ hội hợp tan, tan hợp của vũ trụ nhân sinh và vào những dữ kiện tạo nên bởi nguyên một động lực sâu xa thẳm kín nào đó đã khiến dân Việt đã nhiều phen tưởng diệt vong để rồi sau đó lại quật khởi lên được, điều khác gia Lê Thành Nhơn đã dùng thời gian lưu vong tạo nên bức Fresco lịch sử dài 7 mét, cao 1 mét mang tựa đề " Nước Tôi, Dân Tôi" mô tả lại lịch sử dân Việt từ khi lập quốc : cho đến khi xảy ra biến cố 1975 đưa đây (trước sau cả thảy) khoảng nửa triệu con người dùng biết Đông ra đi tìm tự do, thoát khỏi ách thống trị của Cộng Sản nhằm diệt vong dân tộc với những truyền thống văn hoá lâu đời.

" Nước Tôi, Dân Tôi" không chỉ là lịch sử thuần túy gồm những dữ kiện được nhìn một cách khách quan, mà là một lịch sử "trộn lẫn" giữa dữ kiện và huyền thoại được hình thành qua cảm quan tế nhị và công trình suy tư của người nghệ sĩ. Tuy toàn diện là một bức tranh dài với những đường nét liên tục, song nội dung gồm sáu phần, bao gồm 6 giai đoạn lịch sử và huyền thoại :

- 1- Tableau Một : huyền thoại Âu Cơ Lạc Long Quân : truyền thống hợp tan.
- 2- Tableau Hai : huyền thoại Sơn Tinh Thủy Tinh : lời tiên tri về những xung đột và tai ương triền miên.
- 3- Tableau Ba : Biểu cố Mậu Thân 68 và những vụ giết và chôn người tập thể của Cộng Sản.
- 4- Tableau Bốn và Sáu :

Những cuộc di cư vĩ đại của người Việt (1954, 1968, 72, 1975) với phần lớn là trẻ em, và đồ đạc đem theo là lũ đồng, bát hương, trống lọng ... tức gia tài văn hoá của người Việt tự do.

5- Tableau Năm và chót : Một tá ý nghĩa của bàn chân Giao Chi (đi cho tới khi 2 ngôn chôn gặp nhau) Đài sen chìm Phụng Hoàng và cổ Nữ Sắc (Vàng, Xanh lá cây, Đỏ Trắng và Đen)

Ngày nay, một lần nữa, vết chân của người Việt lại có dip trải ra khắp năm châu bốn bể với làn sóng tỵ nạn không ngừng tuôn ra khỏi VN. Bao giờ hai ngôn chôn cái của người Việt sẽ gặp nhau? Bao giờ người Việt hải ngoại và người Việt tại Việt Nam sẽ gặp lại nhau và sống trụ Hoà Hợp và Thái Bình? Lê Thành Nhơn không mong mỏi gì hơn là được, qua " Nước Tôi, Dân Tôi" gửi gắm lời cầu nguyện cho những người đã chết được an nghỉ và cho những người đã sống tìm lại được sự Hoà Hợp và Đoàn Tụ.

" Nước Tôi, Dân Tôi" được hoàn tất vào cuối năm 1975 và triển lãm lần đầu tại East and West Art Gallery tại Amadale, Australia vào tháng 12/75. Nhiều viện bảo tàng tại Úc đã điều đình mua với giá 3.500 mỹ kim để giữ riêng cho họ, nhưng Lê Thành Nhơn đã từ chối. Anh tâm sự " nó là gia tài không lẽ của tôi, của dân tôi. Tôi muốn in nó ra vì tôi muốn ai ai cũng giữ nó, hơn cả mong ước nào khác của tôi."

Ra đời tại Thủ Dầu Một, nói sản xuất đồ gốm và sơn mài nổi tiếng của Nam Việt Nam, vào năm 1940, Lê Thành Nhơn theo học và tốt nghiệp Cao Bằng Mỹ Thuật Gia Định chuyên về môn điêu khắc, và đã từng dạy tại Huế, Sài Gòn Nha Trang. Trong số những tác phẩm điêu khắc bỏ lại ở Nam Việt Nam sau khi Lê Thành Nhơn cùng gia đình di tản sang Australia vào năm 75 gồm có : tượng Phật bằng xi măng cao 4m50 tác cho 1 ngôi đền ở Gia Định (1972) tượng Phan Thanh Giản bằng xi măng cao 3m50 (1973) tác dưới sự bảo trợ của nguyên Phó Thủ Tướng Việt Nam Cộng Hoà Trần Văn Hương, tượng Phan Bội Châu bằng đồng cao 4m50 tác cho thành phố Huế (1974) và nhiều công trình điêu khắc khác.

Để có phương tiện tài chính hầu thực hiện mong ước phò biển " Nước Tôi, Dân Tôi" Lê Thành Nhơn vừa hoàn tất 2.000 posters tranh lụa và sẽ bán để gây quỹ. Những bức tranh đó đang trên đường tới Hoa Kỳ, tin tức sẽ được phổ biến trên các báo chí Việt

CƯU TÙ NHÂN NGỤC TÙ C.S. ĐIỂN THUYẾT KHẮP HOA KỲ

Bản tin tháng 2/1979 về hoạt động của hai tù nhân Đoàn Văn Toại và Nguyễn Hữu Hiệu tại miền tây Hoa Kỳ về sự gặp gỡ thân mật với Đại Văn Hào Henry Miller.

18-1-79 : Sau khi dự buổi tiếp tân tại thượng viện Mỹ ở Hoa Thịnh Đốn tối ngày hôm ấy, hai tù nhân Toại và Hiệu đến thăm San Francisco sau một giờ sáng ngày 19/1/1979 để nói chuyện tại đại học Berkeley hồi 12 giờ trưa 19 tháng 1 và lưu lại vùng này đến ngày 10/2/79.

21-1-79 : Nói chuyện tại Sacramento trước lời 200 kêu gọi của hội Việt Kiều (Nguyễn Văn Chức) và hội Nhân Quyền (Đỗ Hữu Chí) phối hợp tổ chức. Tại đây 2 tù nhân cũng được 2 tờ báo địa phương phỏng vấn.

22-1-79 : Hai tù nhân trở lại Đại Học Berkeley để nói chuyện với các lớp học chính trị tại đây.

24-1-79 : Hai tù nhân đến tham dự về buổi họp nhân quyền do Liên Hiệp Quốc tổ chức (United Nations for Human Rights) tại World Affairs Council, San Francisco.

27-1-79 : Nói chuyện với kiều bào tại San Francisco do Võ Văn Phát, Hội Việt Kiều tại đây tổ chức.

1-2-79 : Họp báo tại Press Club, Los Angeles, và phỏng vấn trên truyền hình và báo chí.

3-2-79 : Tiếp xúc với các anh em Trung Tâm Người Việt Quốc Gia, Santa Ana, cùng sinh viên Phật Tử (chùa VN) và thanh niên Công Giáo.

4-2-79 : Nói chuyện với kiều bào tại Orange County do linh mục Đỗ Thanh Hà, chủ tịch hội Nhân Quyền tổ chức phối hợp với các đoàn thể khác.

5-2-79 : Nói chuyện tại đại học UCLA, Los Angeles.

6-2-79 : Nói chuyện trước đại biểu các đoàn thể quốc tế tại World Affairs Council và tại Students Union ở Berkeley do Amnesty International tổ chức.

ngự ở hải ngoại. Tuy nhiên quý vị nào muốn biết thêm chi tiết, có thể liên lạc bằng địa chỉ : BÀ THAI STROM 7835 SUMMERPLACE DRIVE CITRUS HEIGHTS (U.S.A) C.A 95610 (U.S.A) Tel : 916.726.1547 (ban ngày và các buổi tối cuối tuần)

TRUNG DƯƠNG

Trong thời gian lưu lại Los Angeles, tù nhân Đoàn Văn Toại và nhà văn Nguyễn Hữu Hiệu dịch giả nhiều sách của đại văn hào Henry Miller, được nhà văn hào 88 tuổi này mời đến dùng cơm và hàn huyên. Đặc biệt buổi nói chuyện cơ bản trên sáu tiếng đồng hồ và đặc biệt hơn nữa, nhà văn Miller đã tặng hai tù nhân này mỗi người 2 bức họa do ông ta sáng tác cũng một số sách với chủ đề và xác nhận rằng " từ đây về sau, hai tù nhân này có thể thay một nhà văn hào này để làm bất cứ gì " và gọi 2 tù nhân này là hai bạn thân. Nhà văn rất xúc động về tầm chân trị nạn Việt Nam, và ông ta tin rằng Cộng Sản trong xã hội sẽ bị tan diệt. Văn hào Miller còn tặng nhà văn N. H. Hiệu 1.000 dollars để ông này tiếp tục công tác nghiên cứu tác phẩm của ông. Buổi nói chuyện cơ bản bằng này sẽ được xuất bản thành ra sách một ngày gần đây và sẽ được dịch sang tiếng Việt cho đồng bào theo dõi.

10-2-79 : Tối hôm đó hai tù nhân về Hoa Thịnh Đốn để nói chuyện tại Đại Hội Thanh Niên toàn quốc S. Democrat.

Hai tù nhân sẽ đi nói chuyện tại các đại học Yale Havard, Cornell...

nói với người T.H.

(Tiếp theo tr.5)

- Trưng phạ Hà Nội đối với người Việt, là giúp đỡ những kẻ chống lại độc tài, bảo trợ đang hiện hành tại khắp lãnh thổ Việt Nam.

- Cho đến ngày nay, người dân Việt Nam lúc nào cũng phân đôi mãnh liệt mong bá chủ (tiểu bá chủ) của tập đoàn Hà Nội. Người Việt Nam luôn luôn mong muốn chúng sống hoà bình với tất cả dân tộc thế giới.

- Do đó, người Việt Nam không thể nào không lên án những hành động hiếu chiến, vì chính họ là kẻ nạn nhân đầu tiên của những cuộc tranh giành vô lý. Nếu Bắc Kinh thấy rõ đầu là quyền lợi xa của họ trong việc giao hảo với dân tộc Việt Nam, thì nhân dân Việt Nam cũng sẽ sẵn sàng đối đáp.

Mong rằng Trung Hoa không noi gương theo các Hoàng đế Trung Hoa khi xưa sang đánh chính quyền " bất nghĩa" Hồ Quý Ly, vì lúc đó nhân dân Việt Nam sẽ mất đi một người bạn nội đản tộc Trung Hoa.

ĐINH THIẾT CAN.

NGUYỄN TIẾN NAM

1979 TẠI PARIS

Anh

Năm mới mừng tuổi anh, muộn còn hơn không, đêm sinh viên năm nay anh có đi xem, có sang phòng bên bé lộc và uống nước? Sáng kiến mới chắc sang năm có người bắt chước. Ngày nào để chúng mình có thể đi hái lộc thật sự như thời xa xưa, có người bảo gần rồi anh có tin không, anh có vui không?

Đầu năm kể chuyện gì cho anh nghe, chuyện một người Việt Nam và thức tỉnh. Tu mấy chục năm nay ngủ trong sự hạnh phúc đầy đủ ở xứ người. Hôm nay có dịp về Thái Lan vào trại tị nạn gặp người tị nạn sống chung với họ, thấy cái tâm đầu khổ và sức chịu đựng của người Việt-Nam, nên đã trở về thức giấc, bằng hoàng còn hơn năng tiên ngủ trong rừng, và ông bác sĩ ấy đã nhất định phải làm gì, không vào giường ngủ lại nữa, mà quyết tâm đi đánh thức những người khác cũng đang còn say ngủ. Hy vọng sẽ có một cuộc đong góp giúp đỡ. Nghe cũng mất da phải không anh. Cầu mong cho ông ta thành công, nhớ mang danh bác sĩ nên ông ta mới có thể ra vào trại tị nạn và sinh hoạt chung với người tị nạn như vậy.

Ông Nguyễn Tấn Phát, con người và thức giấc ấy kể chuyện rằng có một gia đình vật bề trên đường đi chết hết bốn đứa con, họ báo không có gì khổ hơn những đứa con chết trên biển cả như thế, còn hơn là biết con sống dưới chế độ Cộng-San Việt-Nam ngày nay. Nếu không từ ông được thì ông sẽ báo rằng chàng có gì lạ và ông sẽ chưa câu Hà chính mình u hờ, thành hà chính mình ở đời. Đường đi cũng chưa gì, chính sách há khác còn tàn bạo hơn đại đường 1. Những đây chỉ là một trong hàng trăm câu chuyện mà ông ta nghe được và ông ta đang chuẩn bị để kể một buổi nói chuyện để đánh thức những ai còn ngủ. Hy vọng sẽ bán một băng nhạc mà ông báo trong trại đã chờ đêm khuya mới ra sân tu thành ca hát những bài họ chọn và họ sáng tác lấy. Tiền bán băng sẽ mang gửi hết vào trại giúp những người mới đến, vì cái nạn cướp, bề kính hơn mà ông báo khổ thoát, cứ nhiên là lúc tập vào bờ thì chẳng còn gì nữa.

Ngày nào anh nghe tin cuốn băng ấy ra đời thì nhớ đón mua, hình như có một tác phẩm nhật ký nữa cũng sẽ được in sau.

Nhìn chung tình hình thì thấy đã có phần lạc quan, nghĩ ánh sáng vẫn chỉ là một ngọn đèn leo lét mà thôi. Có những người vẫn đứng được cái đầu khờ của đồng bào để tiến tuổi và tiền bạc cho mình và đã thành công rất vẻ vang. Chỉ thường cho con cháu của họ sau này tha hồ mà khát nước, nói theo sự tin tưởng chất nhày của xứ ta. Người vận mệnh đời nay nghĩ rằng cứ làm thật nhiều tiền dưới tất cả mọi hình thức thì con cháu sẽ sung sướng, nhưng họ quên nhìn xa hơn một chút, quên câu nói "Đời cha ăn mặn đời con khát nước".

Tôi đang chuẩn bị cho cuộc đi dự hội nghị Văn-Bút quốc tế năm nay, giá tôi cũng có cái tài làm tiền như ai thì may mắn cho anh em văn nghệ sẽ biết mấy. Đang này mỗi buổi họp đều thấy anh em lo lắng thảo luận, chẳng biết làm sao có tiền để đi, một người để nghĩ nên nước khi tập cho nó hát xiếc rồi ra trước máy nói có chợ có đồng người qua lại cho nó biểu diễn, mình ngồi thụ tiền. Anh thấy ý kiến có hay không, nhưng bây giờ mới bắt đầu đi ra chợ mua khế rồi về tập chơi đến Tết "Cộng-gô" mới đi tiền.

Một nhà hảo tâm cũng giúp tôi cho in tập thơ bán những mới đủ vốn trả tiền in tuy rằng như thế cũng là nhờ các bạn giúp đỡ lắm rồi. Giá biên tập thơ của tôi thành một khúc gỗ lưa chắc bán được tiền nhiều hơn chăng. Thảo nào người ta vẫn nhắc câu thơ của Nguyễn-Vỹ: Nhà văn An-Nam khổ như chó.

Còn một mối hy vọng cuối nữa là nếu cái chân què của tôi được kiến thì có tiền mua vé, anh có biết tôi bị tai nạn máy bay từ trước nào đến giờ mà kiến mãi chưa xong. Năm ngoài mà xong thì có tiền cứu trợ báo chí chết những đê là số trời, cứ tin thế cho vui về cá làng, phải không anh.

Anh có biết đầu năm tôi làm gì không, đi chùa khuya, những sáng lại thì không đi tiếp, sự thật là đang ốm nhưng có mấy ngày Tết không muốn nằm nên dậy vài hôm và sau đó thì lên giường ốm tiếp theo, giống như là đọc sách có đoạn tiếp theo vậy. Giận nhất là lúc ốm năm nhĩ đồng sách toàn thư mình chọn lọc thường yêu hết những người bạn quý thì mà không thể nào đọc được lấy một giống chữ đứng nói là một trang. Thì ra chẳng có gì là của mình, ngay đến sự hiểu biết mà công mình nuôi dưỡng từ bao nhiêu lâu đến khi nó muốn bỏ nó đi, là nó cứ đi. Ngay cả đến sự nghĩ một vấn đề gì cũng suy, vì rúc đầu không đọc, không nghe, không viết, không chịu, chẳng khác gì một khúc gỗ đặt lên giường. Các bác sĩ bắt chửa đủ mọi cách mà gõ - vắn không làm việc. Ngày xưa tôi có người em, mỗi khi tôi ốm cậu ta mang thuốc đến và cứ đưa là dùng thuốc chửa cho cộp cho vơi để chửa cho tôi nếu không thì tôi không chịu khỏi, và lúc nào cũng đòi tranh thủ thời gian, sự thực là tôi chỉ sợ chết vội mà chưa làm được gì.

Ngày đi ra bếp kiếm nước uống, thấy thư nhét ở cửa, các anh ở bên Krefeld mới sang những nghĩ đến sự mua vé lái ngai ngồi, tất cả phải để dành cho chuyến đi tháng bảy sắp tới, đầu năm hoang phí. Khi thì nudi chưa kịp để mang đi hát xiếc, thôi đành ta tị với các anh em vậy.

Anh có thể sang với các anh ở Krefeld không, một đêm văn nghệ thu tiền cho người tị nạn, ngày 31 tháng 3, cuộc họp báo của ông bác sĩ Phát lại vào 11 tháng 3. Người tị nạn nghe đồng báo nghĩ nhiều đến mình và hoạt động nhiều chắc là mừng lắm.

Thư dài chưa anh, bắt chước người xưa nói câu giã giã gần tìn dài để chấm dứt nhé. Quên quên nản với anh sao tôi cứ bị người ta dùng làm cái thang máy. Nhưng cũng nhờ thế tôi sẽ nghiên cứu để viết một thiên trường hân ca giùm cho cái thang máy. Bao giờ viết xong sẽ gửi anh. Thêm tất cả và xin hẹn thư sau.

M. D. H. T

« MỸ CHÂU TRỌNG THỦY » hay là một vụ lừa bịp vĩ đại

Trước hết chúng ta phải công nhận chỗ đứng quan trọng của Nguyễn Thiên-Đạo trong lịch sử âm nhạc Tây phương của Việt-Nam. Nguyễn Thiên-Đạo sinh năm 1940 tại Hà-Nội, qua Pháp rất sớm, đã theo học lớp của Oli-vier Messiaen tại trường quốc gia âm nhạc Paris. Oli-vier Messiaen là nhà soạn Pháp hiện thời được công chúng nhất, N.T.Đạo được lần song Messiaen đưa đây, tuy không có tiếng tăm của Pier-re Boulez, hay Marius Constant (những người học trò của N.T.Đạo cũng được trình diễn nhiều nơi: Royan, La Rochelle, Osaka, Roma, Buda-pest v...v...)

MỸ CHÂU TRỌNG THỦY là bản nhạc kịch Opera đầu tiên của Việt-Nam, dài khoảng 45 phút viết và hát bằng tiếng Việt. Tôi xin thú thật lúc bước chân vào phòng Favart (Opera comique), tôi có chút khâm diện của bất cứ người Việt nào đi nghe bản Opera Việt đầu tiên. Nhưng xem hát đến đâu, tôi giật mình đến đây, tôi có cái cảm giác khó chịu như đang bị lừa phỉnh. Tôi vội mua bản kịch về để xem thì hỏi đi! Tôi không khác gì ngày Mỹ Châu bị tên số khanh Trọng Thủy lừa dối.

Tôi xin phép không nói về âm nhạc. N.T.Đạo dù sao cũng qua nhiều thú thách mới đi đến buổi trình diễn lịch sử đêm 7/12/78 này. Giá trị âm nhạc rất khó định vì mỗi thời có mỗi thành kiến, chỉ có thời gian mới phân phán được một cách rõ ràng và gần sự thật. Tôi xin bỏ khiếu thích riêng của tôi ra ngoài bài này. Tôi cũng không bàn lâu dài về cách gần cảnh đơn sơ và ngây thơ của N.T.Đạo hoặc cách soạn cảnh trí và y phục của Lê Bá Đăng, vừa mập mờ vì không có cái tính

đặc biệt, và âu trĩ vì quan niệm văn hoá Âu Á không rõ rệt. Nhưng nhược điểm nói trên có thể được bỏ xòa trong một trường hợp diễn xuất khác. Những cơ những điểm tôi không thể bỏ qua là đây là những lúc người làm văn nghệ vẫn lờ dụng vài thóa mà văn hoá của tổ quốc. Trong trường hợp này, một người không phải là một nghệ sĩ như tôi phải có bốn phần và có quyền trả lời. Tôi xin phép trả lời một cách vừa rõ ràng và danh thép:

Đấy, N.T.Đạo giới thiệu với giọng kiêu hãnh: Au lieu de "légende" comme l'habitude vietnamienne est -te douloureuse époque, l'au-teur s'appuie sur des faits historiques et des decouvertes archéologiques (les ruines de la citadelle. Có Loa, les tambours de bronze les flèches de bronze etc) N.T.Đạo tự cho mình là con người khoa học, không có cái "habitude vietnamienne" (cái thói quen, dịch đúng nghĩa: cái tật của người Việt). Ông không thích nghệ thuật hoang đường. Như vậy tôi xin hỏi:

N.T.Đạo dựa ở bằng chứng gì mà quyết định rằng An Dương-Vương thắng quân Tần nhờ một thú nỏ bán mười phát tên? (Xin nhắc N.T.Đạo dựa trên "sự kiện lịch sử" ăn định rằng cái "nỏ thần" của An Dương Vương chỉ là "nỏ thường" bấp mười phát tên chứ không phải một vật hay diệu vật phát nỏ trong truyền cổ tích thủy mà ta hay kể, và chúng ta tiếp tục dang kể cho con cháu)

Câu hỏi thứ hai: "Son erreur fatale (của An Dương Vương) qui plongea le Viet-nam durant mille ans sous le joug chinois. Viêt thật hay viết đùa?" Sử-Gia N.T.Đạo có tin thật về An Dương Vương gả Mỹ-Châu cho

Trọng-Thủy mà Việt Nam bị Trưng-Quốc đô hộ trong một nghìn năm?

Câu hỏi thứ ba: nếu không có tính cách hoang đường của truyền cổ tích, MỸ CHÂU TRỌNG THỦY có giữ một chỗ quan trọng trong trí, trong ký niệm chúng ta không? Người Việt nào cũng biết MỸ CHÂU TRỌNG THỦY là vì cái đẹp của truyền cổ tích, cũng như người Pháp với "La Chanson de Roland", ngoài ra có ai nhớ gì nhiều về những trận đánh của Charlemagne đâu?

N.T.Đạo có quyền chọn một lối viết có tính cách" thực tế và khoa học", nhưng trước khi dụng chạm đến một đề tài có tính cách văn hóa có truyền, người làm văn nghệ phải thận trọng xem sức lượng của mình, muốn chấp dụng cũng phải đủ sức cháp.

N.T.Đạo có quyền bỏ tính cách cổ tích, bỏ chuyện "móng ruà" bỏ chuyện chiếc "áo lông ngỗng", chuyện "hạt trai nước giếng" nhý không phải để thay thế cái đẹp, cái thơ của truyền cổ bằng một bản kịch sơ sài đầy sai lầm về tâm lý và cũng không có một giá trị gì về văn thơ. Trọng-Thủy là con của Triệu-Đà, lừa dối An Dương Vương mà cũng buột miệng khen dân Âu Lạc: "Bình hung tướng mạnh Nhân-dân đoàn kết chống ngoại xâm" (T.T nói một mình, màn 1, cảnh 2)

hay là: "Cờ-Lao là một công trình lao động quý mớ lớn" (T.T nói một mình, màn một; cảnh 2)

Đến Mỹ Châu hát: "Đời tôi mới nở của ta đi, Gió nào được đặt hồn lên vú" (Màn 1, cảnh 2)

Tôi có cảm tưởng chỉ có mấy ông "già đẽ" mới bán vé "đời vú mới nở" của "cô gái tở" chứ chưa nghe, chưa đọc, và không tưởng tượng được có "gái tở" nào ro lên "đời vú mới nở của ta đi", đừng nói đến một công chúa Việt của thời tở ở Thiên Chúa giáng sinh, đến một nghìn năm nữa, không biết có có gái nào dang yêu mà ro lên như vậy không? Nếu chúng ta tạm bỏ ý định "khoa học thực tế" của tác giả nêu trong lời giới thiệu, nếu N.T.Đạo muốn đi tìm nét "thơ" N.T.Đạo "bi tham" thì N.T.Đạo còn thua xa Hélène Cixous, còn thua xa Lâm (LE NOM D'OEDIPÉ, kịch bản, của Hélène Cixous, nhạc của André Boucourechliev, để tạm so sánh với một nhạc kịch Opera mới được dựng tại Avignon).

Đến trong bản dịch ra Pháp văn, N.T.Đạo lại có vẻ lừa bịp "Tây":

"Đuổi Nhặt, đánh Tây -Đánh Mỹ, đuổi Tàu (Màn 2, cảnh 3)

Lời dịch của tác giả: "Chasser les Japonais, vaincre les colonialistes, vaincre les américains, chasser les chinois"

Trong trường hợp N.T.Đạo là một nhạc sĩ thành thật, tôi chỉ nghĩ N.T.Đạo đã lừa bịp Nguyễn thiên-Đạo.

Trọng Thủy hát: "Nạn nhân của chính trị chính là tôi"

Hay đây là lời tự thú của Nguyễn thiên-Đạo?

NGUYỄN-THỊ- BÉ

Đọc thoại

Hệ chính trị

Thời sự Việt Nam lại chiếm hàng đầu trên báo chí, trên các đài vô tuyến truyền thanh và truyền hình Tây Phương, trên đầu mỗi cửa thiên hạ.

Là lũng gì!!! Lại một cuộc chiến khác! Phen này Việt Nam Xã Hội Chủ Nghĩa đang đi Trung Hoa. Châu châu lại đi xe!

Khó xử thay cho người dân Việt tha hững nỗi hải ngoại! Phiên thêm một điều: có tên hệ mang chức đại diện chính quyền VNHCN tại Pháp, qua hình ảnh các đài vô tuyến truyền thanh và truyền hình Pháp, đã đóng một trò hề thum thum của một con vẹt, làm nhảm, ù ừ, các cạc, tế hại cộn hỗn ông hoàng vong quốc của

LÁ THƯ NHÂN BẢN

(tiếp theo tr.1)

và trước nhất của chúng ta là đập đổ nhóm người cầm quyền tại Hà Nội. Nhóm người này, vì chính sách sai lầm và thiếu liêu, đã đưa dân tộc đến nguy vong. Đập đổ chúng đi là giải thoát được cái nhân của nguy vong.

Tuy bề ngoài có vẻ trại ngược nhau, hai thái độ của đồng bào ta tại hải ngoại cuối cùng cũng gặp nhau ở tầm mức hành động: hãy làm tất cả để hỗ trợ anh em kháng chiến bên nhà.

một quốc gia nọ.

Hước là ông đại diện xem bọn Tây như một lũ ngu si hạng nặng - giả thuyết này có vẻ hoang đường - hoặc là ông đại diện đầy óc ngẩn ngun như cái lũ mũi tẹt của ông. Giả thuyết này đúng với thực tế hơn vì hợp với chính sách dùng người của cộng sản: vô suy, vô luận, vô tư (lại tam vô!).

Hình như thống dân Việt lâu bề xử người chửa đủ ngưỡng ngưng khi phải bước lòng chính họ là người Việt Nam TỶ NẠN CHÍNH TRỊ để tránh những câu hỏi vô đũa cá năm của người bản xứ.

Có lẽ đọc mồm đề nghị rằng: Người Việt Kiều quốc gia tu này ra đường nên đàn lá cộ văng ba sọc đỏ trên lưng để khỏi bị nhầm với bọn khâm, ù ừ, các cạc, tế hại cộn hỗn ông hoàng vong quốc của

THIẾT TRÍ LANG

ĐỒNG DƯƠNG RỤC LỬA

(Tiếp theo tr.1)

xóa bỏ được sự chênh lệch gây nên bởi sự thống trị của CS Hà Nội ở đồng Dương. Giải pháp này cũng chỉ đứng vững đến tận trung quốc lợi và nguyện vọng của mọi địa phương, của mọi sắc tộc.

Đồng thời, những cần bản thể hậu của nó phải là sự vẹn toàn lãnh thổ của mọi quốc gia, nguyên tắc dân tộc tự nguyện và nguyên tắc phi liên kết.

NGUYỄN TRƯỜNG THƯỜNG

gia đình em

Gia đình em gồm 3 đứa:đứa nhỏ nhất,đứa giữa, đứa bé.
Đứa nhỏ là em, đứa giữa là Quyên,đứa bé là Bắc.
Em là đứa "bố", Quyên là đứa "mẹ",Bác là đứa "con".
Nhưng trong nhà,chúng em không gọi nhau thế,chúng em đứa nào cũng có biệt hiệu cá.Quyên gọi em là Râu Quạp (RQ),em gọi Quyên là Bao Con (BC),chúng em gọi Bắc là Hồn Bì (HB).Bác gọi chúng em là Bô..ô và Má..á (thế thường tế!).
Quyên gọi em là Râu Quạp cũng chẳng phải vì em hay s ở Quyên đâu,tại rìa mệp em nó quạp,thế thôi.Thực ra,chúng em ăn hiệp nhau quạ lại.Lâu lâu em cũng sợ Quyên, 1 lâu lâu Quyên cũng sợ em. Ngoài ra chúng em cũng sợ nhau, :đứa này sợ đứa kia em, đứa kia sợ đứa này đau. Đối với Bắc,chúng em chẳng phải sợ Bắc bệnh,chi sợ Bắc phá nhà thôi. Vớ được cái gì là Bắc phải móc chó ra cái ruộtmới chịu thôi. Và le đi nhiên bất kể phương tiện.
Em gọi Quyên là Bao Con cũng chẳng phải vì Quyên dự như sư tử Hà Đông, chi vì Quyên bao béo.Chả nhẽ em gọi thằng Quyên béo, Quyên nhìn ăn là em cũng nhìn lùn, ăn một mình nó buồn buồn sao ấy. Và lại em cũng bợ hơn Quyên một tí,chàng rồ làm đầu những 2 đứa đứng cạnh nhau,soi gương,công nhân em cũng có vẻ béo hơn Quyên tí tí.Rốt cuộc em gọi Quyên là Bao con để 2 đứa cùng quên cái béo (ăn uống mỗi ngon,miếng).Tuy nhiên cũng chẳng béo hơn ai đâu đây nhé.Đừng có cười.
Chúng em gọi Bắc là Hồn Bì vì quạ,thực Bắc giống hồn bì quá,Bác tròn tròn,mập mập ,ngộ nghĩnh,2 con mắt như 2 hồn bì,Bác lụi lụi cũng như hồn bì, xó nào Bắc cũng lẩn tới, yạt gì Bắc lẩn cũng đi.Năm với chúng em, đã hết sự kếp Bắc vào giữa, những thế nào đến sang Bắc cũng lẩn cho ít nhất một đứa chúng em rồi xuống đất. Ban ngày, trông máy thì trông ngoảnh mặt đi một phút là Bắc đã lẩn cho chúng em một cái gì xuống đất rồi. Bắc chỉ khác hơn bi một điều ở chỗ Bắc hết rất tốt, siêu thanh. Lắm khi cùng hích mình những thiếu cái siêu thanh đó chắc chúng em sống không nổi.
Bác gọi chúng em là Bô..ô và Má..á vì Bắc chưa biết đặt biệt hiệu, lý do chính là vì Bắc vừa bắt đầu bập bẹ.Đôi khi thì em nói không ra, Bắc lại cắt giọng hết lên phản đối, và phản đối tập tành. Ban đầu, chúng em cứ quynh cả lên, chẳng biết Bắc muốn cái gì, cứ phải nhờ mẹ làm có văn tới cao., về sau biết tính Bắc, kể, cũng la, lắm khi Quyên hiểu Bắc muốn cái gì. Riêng em, cháu.Đôi khi bức mình em muốn để đi Bắc một trận cho hẳn chữa tật hay phản đối (đúng nghĩa hẳn phản đối mạnh hơn nữa là khác). Nhưng thường em giao cho Quyên trách nhiệm hoà đàm với hẳn. Có khi Bắc thẳng lớn, những cũng có khi Bắc thua to.Những lúc Bắc thua cũng là lúc em phải những nhin Quyên một tí. Tại Quyên hiền, nhưng cũng nóng lắm. Biệt làm sao, em yêu Quyên vì cái tính đó.

RQ, BC và HB, 3 đứa cùng vui vẻ sống, xã hội quay cuồng đảo lộn chúng qu a anh đội với ba đứa chẳng là gì cả. RQ và BC chẳng bao giờ thêm để ý đến. HB thì mặc kệ,

bởi vì hẳn còn bé quá, vợ trụ của hẳn là căn nhà của ba đứa. Và lại trong nhà, bao giờ cũng sẵn cái cho han. Đợt đặc của hẳn đều bằng nhựa cả, vừa đỡ tốn tiền, vừa đỡ nguy hiểm. Tuy thế HB vẫn chụy vào lòng đất, HB vẫn muốn tìm hiểu trongvật các món đồ có cái gì. Dùng tay không được thì dùng răng. Răng không ăn thua gì là HB bắt đầu "phản đối". Một cách ăn ỉ. Điện cái đầu. Lâu lâu HB mới được món gì của RQ và BC là ý như hẳn bắt được vàng, hẳn lẩn, móc tận tận, và đó đặc một đút của bố mẹ HB lên đường về thùng rác. RQ và BC cứ an ủi nhau:" Ừ nó phá của, nhỡ nó giữ kỹ lắm ", hay " Con phá của là nhà có phúc, và lại nó lảnh thế, nhỡ chắc sẽ thông minh lắm ". Nhưng eo ôi, ngày lớn của HB sao xa quá, trong khi chờ đợi? RQ và BC cứ meo mắt nhìn và giãi han HB tiếp tục công cuộc lẩn và móc của hẳn. Thế mới biết công cha me bắng trời bằng bẻ.
Riêng RQ và BC, chẳng hiểu tai sao, RQ và BC cứ an hiệp nhau hoài, nhưng chẳng bao giờ giận nhau hay ăn hiệp nhau lâu được cả. Khi BC ăn hiệp RQ, RQ tức mình lắmmặt giận, chưa đầy 5 phút sau BC đã tìm kế cầu hoà. Sao BC khéo quá, BC làm cứ y như không có việc gì cả,BC cũng nịu xin cái kia này, BC nhỏ nhe xin cái kia, chẳng bao giờ RQ giận BC tiếp được. Tình thoảng RQ đùa BC hơi quá, BC giận rồi khốc, thế là RQ lại phải xin lỗi. Có khi BC làm đủ, chẳng nói gì cả, đi xuống bếp. Chẳng bao lâu nghe BC hét một tiếng, RQ hết hồn tưởng BC bị phỏng,

chạy vù xuống, BC ôm chân lấy RQ bập thảy con chuột. Thế là hết giận. May, quá, không có RQ phải xuống nước xin lỗi. Xấu hổ chết!
Có người hỏi chẳng bao giờ RQ và BC chán nhau sao, hai đứa chỉ cười vì hai đứa có thì giờ đâu mà nghĩ đến việc chán nhau. Hết đi lẩn, lo cho HB là lại lo tìm hiểu, giận, hôn, hoà đàm với nhau. Mỗi ngày hai đứa khám phá ở nhau những cái đáng yêu hoặc đáng ghét. HB cũng nhất định góp phần, xiá vậy mỗi khi thấy bố mẹ có vẻ quên mình. Ngoài tất lẩn, móc, hết, HB cũng biết ghen nua chứ. BC sắp cho HB em bé, không hiểu hẳn có đòi vắt em bé đi, để độc quyền BC, RQ cũng vất vả vì hẳn lẩn. Đối với HB, BC là của riêng hẳn.
Ngày Sài Gòn đi tan, RQ đùa BC và HB ra đón trực thăng, Xui cho RQ, chưa kịp lên với BC và HB thì trực thăng hết chỗ, trước khi đi RQ còn nghe BC nói với : "Em chờ RQ trên tàu đây nhé ! " Lúc ấy chẳng ai để ý cả chứ giá người ta nghe được là RQ xấu mặt. Tuy nhiên RQ cũng chẳng để ý nữa, chỉ lo BC và HB chóng mặt vì không quen đi máy bay. Theo mọi người: chui vào bụng con chuột chuẩn sau, RQ cứ làm bầm lập lù só này chiếc trực thăng trực. RQ làm thế để hy vọng khóa lạc BC và HB.
Cho đến lúc RQ nghe loang-loang người phi công nhắc đến chiếc trực thăng chở BC và HB, RQ nghe họ nói chiếc đó vù rồi.
Bây giờ RQ nhớ BC và HB. Gia đình em bây giờ chỉ gồm có một đứa: đứa nhỡn.

TH. UYÊN

thơ bạn đọc

*Thưa Quý vị,
Tôi vừa mới ở Việt-Nam qua, nhìn thấy tờ Nhân Bản, cũng cảm thấy ấm lòng. Nay tôi xin đóng góp với quý vị một phần tâm trạng của người phụ nữ trẻ Việt-Nam.*

G.V.

Năm em mười bảy tuổi
Em gặp anh lần đầu
Má hồng như hoa nở
Mắt sáng còn hơn sao

Rồi qua năm mười tám
Tình mềm mại như mây
Trôi trên trời xanh thẳm
Em e ấp ngại ngùng

Rồi đến năm mười chín
Rồi qua năm hai mươi
Em học hành thì cứ
Sách vở với tình yêu
Em như hoa mới nở
Từng buổi khoe sắc hương
Tình yêu ta càng thắm

Năm hai một qua mau
Năm hai hai tuổi đầu
Em về làm người vợ
Trẻ như là bé thơ
Hạnh phúc tràn khắp ngõ
Hạnh phúc tràn qua tìm
Mình cơ con đầu lòng
Em vừa mới hai ba

Con như thiên thần nhỏ
Con như vầng trăng non
Tình ta càng thêm thắm
Nghĩa ta càng mặn nồng
Đến khi con bập bẹ
Vừa biết nói bi bô
Giấc tràn về khắp ngõ
Anh làm lính xông pha
Em ở nhà nhập nhòm

Rồi tin anh mất tích
Và lòng em nát tan
Lòng em như lửa đốt
Lòng em như gai cào
Con mình còn ngây dại
Chông mình ở nơi nao ?

Hai mươi bốn tuổi đầu
Em lẩn mình buồn chán
Cố tìm sống nuôi con
Hai lần rời hai sáu
Má vẫn hồng môi đỏ
Lòng buồn hơn tha ma

Thế rồi... một ngày kia
Nghe tin anh học tập
Tận ngoài Bắc xa xăm
Em buồn người thường cảm
Nghe lòng đi xót xa
Bây giờ con đã lớn
Em lăm mẹ làm cha
Nuôi cho con no đủ
Đi sao đời ...

Miêng ăn không đủ bữa
Áo mặc không vừa thân
Em tha phương cầu thực
Đời như chiếc bánh trôi
Đầy đũa mẹ con em
Xa với với đất mẹ
Xa với với anh yêu

Hôm nay quê người lạnh
Đêm năm lau nước mắt
Đời mình sẽ ra sao ?
Bao giờ ta gặp lại ?
Bao giờ hết chia phôi ?

Sao như tiếng thở dài ? !!

GRAF VÀNG

trồng cây trong túi

Kể từ ngày Đại Sư Võ Văn Sung lên đài truyền hình Pháp đã kích các đồng bào Việt Nam đi cư thì các dân em của Đại Sư không ngọt khai thác danh từ "tị nạn kinh tế" gán cho những người vượt biển ra đi tìm tự do. Ngay trong những ngày Tết đầu năm là những ngày mà theo mỹ tục củ truyền người ta chỉ dành cho nhau những điều tốt lành, tránh những câu nói như, bỏ máy hát Công Sản vẫn the the đó trút lên đầu dân đi cư những tội tày đình.
Trong một số báo ra gần đây, tờ Đoàn Kết đã dùng lên một câu chuyện theo đó thì tình hình bên kia tiên tri rất tốt đẹp. Để dẫn chứng điều này ký giả viết bài đầu tiên ra hai bức thư vào nhận được từ Việt Nam gửi sang.
Là thư thứ nhất là của một bà chỉ hoi há dục em mau gủ hạt giống về để chi kịp canh tác cho kịp thời vụ, gia tăng sản xuất, phát triển nông nghiệp.
Là thư thứ hai là của cô em, hồi há cũng không kém dục anh gửi ngay về một kính hiển vi để em nghiên cứu khoa học đóng góp vào công trình cải tiến kỹ thuật.
Và nhà báo đã kết luận rằng trong khi toàn dân-ho" hồi xây dựng xã hội chủ nghĩa như vậy mà vẫn có những kẻ ươn hèn, tìm cách ra khỏi nước để trốn tránh nhiệm vụ (!)
Không biết có người Việt Nam tin nan nào đợc xong bài báo nói trên mà thấy hồi tiềc đả bỏ nước ra đi, không ở lại mà hưởng những thành quả củ chủ nghĩa xã hội không? Nhưng tại sao tình hình nước nhà tốt đẹp như vậy mà các nhà cách mạng vô sản yêu nước và tiên bộ không kéo nhau về mà hờ hởi, mà lăm chúi tập thể ở phiá sung sướng không, tội và chi mà cứ đi sống nhờ trên đất của bọn tài bán dẫy chết này. Hay là chính những lý do đả thức đấ chúng đi ra đi lại là những lý do khiến các ngài không về.Nếu như vậy thì lưà bíp nhau lăm chi, mang những bức thư bên nhà ra mà gây lăm chi ? Vì ai còn la gì thì đi Việt Nam gửi quạ. Từ ngày được Đảng lãnh đạo và các ngài quản lý đẫn chúng tôi đả sáng chế ra một loại viết thì tấn kỹ, y nam ở ngoài đời, và màng lưới kiểm duyệt của các ngài mu đ'n búp vậy thế nào mặc sức, lờ dãn chúng nguyện rửa đợc tài vẫn lợ đợc ra tới bên ngoài.
Chắc các ngài đều biết câu chuyện hai người đảng Na ghen viết thư chonhau nêu tình hình tốt thì viết bằng mực đỏ, xấu thì viết bằng mực xanh. Người nò đả viết cho người kia một bức thư bằng mực đỏ nhưng đợc cho tới bút lại ghi thêm : " Cậu có mực xanh gửi cho tớ một lọ, ở nhà mu đ'n viết thư bằng mực xanh mà không có "
Người Việt Nam sống dưới chế đợc Công Sản, viết thư cho nhau, khỏi cần phải mực đỏ hay mực xanh mỗi nói đợc nhg điều cần nói. Trong ngôn ngữ hàng ngày họ thừa hưởng đợc những nét hóm hỉnh của Tam nguyên Yên Đổ; kỹ thuật n ở lái của Hồ Xuân Hương hay những nu cuối trào lộng của Trần Tế Xương, nên thư họ viết cho nhau quạ một đảng Công Sản cái vũ, hay dù có muốn bắt bẻ nhau, cũng khó tìm chỗ hờ.
Và cũng để dẫn chứng như báo Đoàn Kết đả làm, Chu Thanh Lan cũng xin đả ra đây là thư chúng tôi mới nhận đợc đợc của bà chỉ hoi :

Đoạn đầu mới chỉ là cho tín về sức khoẻ : " Ngày trước chi ấy bầy ăn ba, nên người đảm ra năng nề trĩ trĩ. Nay học đợc cách dùng bữa theo lối dinh dưỡng mới, chi bốt hẳn đợc 8 kí, người trở nên nhn đợc chịu lái. "
Trước khi sang đoạn khdc, xin đợc ghi thêm là chi tôi lúc thường 45 kí, nay nhờ ăn Bc. nhờ ăn đảng bốt đợc 8 kí là còn 37 kí .
Đoạn sau là nói đến đi đình tướng lai : " Chi cũng muốn dọn nhà, đến sống với anh Hai cho anh em gần gũi nhau những chưa lo xong hồ sơ đầu tiên. Trước khi dọn phải tính chuyện trồng cây trồng cối đả. Lẩn trước chi trồng bầy ba, cây mọc chui mọc lúi, chết tới mất bốn cây. Bây giờ muốn trồng đảng hoàng thì phải 12 cây một túi :
Muôn hiểu đoạn này có lẽ phải cần một vài chú thích :
- Anh Hai tôi hiện đảng ở Pháp
- Hồ sơ đầu tiên là nói lái của hồ sơ "tiền đầ"
- Trồng cây trồng cối là hồi lợ bằng vàng
- Một cây là một lang vàng
Độc chú thích nhl vậy nhl đoạn thư trên trở nên sáng sủa như ban ngày :
Chi tôi đảng kiếm cách sang Pháp với anh tôi những chưa lo đủ tiền hồi lợ. Lẩn trước người ta đợc chuc cho " đi " chui ", mắt bốt lang vàng mà đi không thoát. Nay muốn đi đảng hoàng thì phải chuy 12 lang một người.
Phải nói rõ ra như vậy, để không những nhà cách mạng vô sản tiên bộ sẽ lại đợm đảng thư của chi tôi lên b'ớ cho rằng chi tôi đảng hờ hởi trồng cây trồng cối, gia tăng sản xuất, cải tiến nông nghiệp. Không những thế để xây dựng xã hội chủ nghĩa vững mạnh chi tôi còn vượt chử tiêu, năng xuất đảng có 4 cây tăng lên gấp ba, 12 cây một túi.
12 lang vàng một người. Hàng vạn người ra đi, hàng chục vạn cây đả xum xuê mọc trong túi cần b'ớ. Trước khi đả kích những người ra đi là những kẻ " tị nạn kinh tế " tại sao không đả kích ngay những đầ đả đầ của người tị nạn?

CHU THANH LAN

NĂM MỚI cảm hứng

Năm mới mừng vui chuyện mới nhiều
Ngày đêm suy nghĩ tứ phiêu phiêu
Ai gây cảnh tượng đầy đau khổ
Rước lấy nguy vong lẩn sớm chiều
Chinh chiến bao tàn bao kẻ chán
Kháng an trường cứu mọi người yêu
Đạo trời luân chuyển ai lường nổi
Thịnh thế đảng lên tựa hải triều.

XỬ SĨ NGUYỄN THANH

Thư tín

Ông P.T. (Nice) :
 "Chúng tôi là những người
 ty nạn tại Nice, sau khi đã
 rời Việt Nam, Sài Gòn, đại lộ
 Chi-Lăng Gia Đình ngày 10-7
 -1976 cùng một vợ và 2 con
 thơ và một cha già hơn 80
 tuổi, còn mẹ thì bị bệnh, khg

bác sĩ, không thuốc men, khg
 bệnh viện nên đã qua đời
 ngày 2-9-76, Lễ từ thiên là
 gia Công Sản khất máu cho
 gia đình chúng tôi ra đi về
 bên vợ chúng tôi có quốc
 tịch Pháp, với hai bàn tay
 trắng sau khi ở Paris từ

1940 đến 1950, về Sài Gòn năm
 1950 để rồi sau 25 năm căn
 cứ, liêm khiết làm việc để
 rồi bọn Cộng Sản ác ôn, tham
 nhũng tịch thu hết.
 Nay thấy quý báo hay quá
 nên có thay này xin cho gửi
 cho chúng tôi quý báo, tiền
 mua báo chúng tôi xin gửi
 sau".

Bà Đức Thu, Bà Dương Tử Thông,
 Bà Lê Thị Anh (Hoa Kỳ):

"Ngày 30-4 sắp tới, đồng
 bào chúng ta bỏ việc ra đi
 ty nạn, đình cư khắp nơi trên
 thế giới đã gần bốn năm rồi,
 chết chóc khổ đau tai đây đó
 rã rạc, chúng ta không bao giờ
 quên.

Tại Hoa Thịnh Đốn, thủ đô
 Hoa Kỳ, 30-4 hàng năm, có tổ
 chức họp mặt đồng bào kỷ
 niệm ngày đau thương vô tận.
 Năm nay, trong nhóm chỉ em
 phụ nữ chúng tôi, tổ chức
 triển lãm tại Thủ đô Hoa Kỳ
 CHỤ ĐỂ TỔ CẠM TỘI ÁC CÔNG
 SẢN VIỆT NAM.

Tài liệu cần thiết sau đây:
 Tài liệu tranh ảnh trong
 nước: cuộc di tản miền Trung
 trước và sau ngày 30-4-75,
 nếu có rất quý.
 Tài liệu tranh ảnh đấu tranh:
 truyền đơn, biểu ngữ, hời
 đoàn, sinh hoạt văn hóa, báo
 chí Việt Ngữ, báo chí ngoại
 ngữ địa phương, hình ảnh nói
 đến ty nạn Việt Nam, phim ảnh
 nếu có.

Xin ghi rõ tài liệu xuất
 xứ từ đâu, của hội đoàn nào,
 các nhóm hoặc cá nhân. Sau
 khi triển lãm một tháng, Ban
 Tổ Chức xin hoàn lại. Mọi
 quốc gia có hoạt động ty nạn
 đình cư xin có gắng mua giúp
 BTC một lá quốc kỳ của quốc
 gia đó, khổ 36 và 56 inches,
 cuộc triển lãm sẽ trưng bày
 dưới bóng cờ, đã có bao nhiêu
 đồng bào ty nạn đình cư ở
 quốc gia đó, nếu biết được

nhân số, không thì đã có cơ
 quan Cao Ủy Ty Nạn cho.
 Tiền mua cờ và bưu phí
 BTC xin gửi ngân phiếu trả
 lại ngay sau khi nhận được
 bưu phẩm (BTC đã có cơ Mỹ
 và Pháp). Thủ từ tài liệu xin
 gửi đến 2 địa chỉ dưới đây,
 càng sớm càng tốt, chậm làm
 là ngày 15-3-79 gửi đến nơi
 Thủ đô Hoa Kỳ, BTC mỗi cơ dù
 thời gian chuẩn bị triển lãm
 từ 21 đến 29-4-79.

Thư và bưu phẩm nhe : Mrs.
 Duy Hy, 1602 17th St N.W.
 Washington D.C. 20009, USA .

Bưu phẩm nằng : Mrs. Mai
 Phương, VN Bristro Restau -
 rant, 1836 Wilson Blvd,
 Arlington VA 22201 USA. "

Ông L.V.C. (Aubervilliers):
 "Già rồi, chẳng làm được
 gì để giúp cơ cấu sinh viên,
 hy vọng cơ cấu mau mau lẩy
 lại từ do cho dân tộc để
 được về chết trên đất Việt
 Nam thân yêu. Chân thành mến
 gửi". (Kèm theo là 50 F ủng
 hộ).

Hội Ái Hữu Nghệ Sĩ VN Từ Do
 Tại Pháp (Erumont) :

"... Suốt gần 2 tiếng đồng
 hồ trao đổi ý kiến trịnh thần
 thân rất là thân hữu và cởi
 mở, tất cả quý vị có mặt đều
 cũng chung một quan điểm
 sau: "Hoàn toàn ủng hộ lập
 trường và đường lối của Hội
 AHNSVNTD tại Pháp":

- nghệ sĩ cũng nhau đoàn
 kết chặt chẽ, cùng bảo vệ
 trường lối chung, đồng thân
 tưởng trọng, bảo tồn và phát
 huy nền cổ nhạc thuần túy VN
 trên tinh thần người Việt
 yêu chuộng tự do, công bằng
 và bác ái, đã phá chế độ Công
 Sản phi nhân phản dân hại
 nước.

- hoan nghinh tinh thần
 nghệ sĩ biểu lộ trên phương
 diện hợp tác với các tôn -
 giáo, hội đoàn, đoàn thể, v.v..

của khối người Việt Tự Do,
 nếu có những buổi văn nghệ
 từ thiên, gây quỹ hay bất cứ
 một việc gì HỮU ÍCH CHO QUỐC
 GIA và ĐỒNG BÀO, NAN NHÂN CS,
 nghệ sĩ hạn chế tới đa thù
 lao và chỉ đặt trong tâm vào
 công cuộc lợi ích chung, mặc
 dầu đa số đều đang sống trng
 cảnh thiếu đần..."

Bà Ann Mills Griffiths (Was-
 hington):

"An article recently printed
 in your publication,
 written by Nguyen Cong Hoan,
 falsely accused Mrs. Le Thi
 Anh of receiving profit from
 her efforts to obtain infor-
 mation on American POWs and
 MIAs.

As Executive Director of
 the National League of Fam-
 ilies, I can assure you that
 this accusation is entirely
 untrue. Mrs Anh receives on-
 ly a very small amount of
 money to reimburse her for
 expenses incurred in our
 joint effort to obtain in-
 formation about American
 prisoners of war.

Mr Hoan's false statements
 are detrimental to our con-
 tinuing efforts to gain such
 information. As you know, the
 National League of Families
 placed ads in your magazine
 seeking information. The POW/
 MIA families have lived for
 many years with the uncer-
 tainty of not knowing whether
 their relatives are
 alive or dead.

Surely, you do not want to
 assist Mr Hoan in hindering
 our attempts to learn the
 truth".

Trong số 21 ngày 1-12-78,
 Nhân Bản đã chọn đăng một số
 đoạn tiêu biểu của bức tâm
 thư của Ô. Nguyễn Công Hoan,
 "để cho ông, có một phương
 tiện báo chí" hầu trả lời
 những lời chỉ trích của dư
 luận. Nhị bà và quý vị đọc
 giả chắc đã có để ý, Nhân
 Bản đã chọn đăng những đoạn
 văn ông tự biên minh và
 giải thích việc làm của ông.
 (Xem tiếp tr. 11)

loạn hý-trưởng

Bốn năm nhìn loạn hý-trưởng,
 Lắm điều trông thấy đau lòng nước non.

Nước non chữa qua cơn bi-cực
 Đất khách, người đã chực bốn chen,

Giành tranh những đám bụi đen...
 Hỡi ơi, mai hậu nước yên non bình??

Nhiều đêm vắng vật mình trơ nghĩ:
 Trẻ chúng mình chẳng lẽ làm ngõ

Mặc cho huynh trưởng nhớn nhớ
 Đem niềm quốc hận bày trở lui danh??

Ngoảnh đầu lại nhìn anh em hỡi
 Nước non này trôi nổi vì đâu?

- Chỉ vì mấy đảng bạc đầu
 Nhân danh kính nghiêm cổ cấu đình chung.

Nỗi xử lả họ hý-trưởng mới la,
 Khách mới phường hề há trăn cười;

Cười no khách lại dễ người;
 Vui thời vui thật song thời nhục thay.

Khách không giải không bày chỉ cả,
 Mà làm người chẳng lẽ không suy?

Suy ra khách nghĩ nhục gì?
 Ai người ray-rứt xin thì nói nghe.

P. Đ. T. HIẾN LỆ NHÃN

Ngẫm chuyện xưa Nói chuyện nay

trên đe dưới búa

Thời Đông Châu có hai nước
 mạnh nhất là Tần và Sở. Cả
 hai đều muốn làm bá chủ các
 chư hầu. Tuy thù nghịch lẫn
 le với nhau nhưng hai nước
 cũng ít khi đánh nhau trực
 tiếp. Lúc bấy giờ nước Tống
 đang thân phục Tần, mà Trịnh
 lại thân phục Sở, vua Trịnh
 năm ấy vua Sở là Sở Huệ
 Vương sai Trịnh đi đánh Tống
 để do phần ứng của Tần, Vua
 Trịnh hi công rất lo lắng nói
 với quân thần:
 -"Cả Tần lẫn Sở chẳng nước
 nào yêu ta cả, chỉ mong tranh
 danh quyền bá chủ, nay ta
 đứng ở trong thế đứng giữa sự
 tranh giành của hai nước lớn,
 nếu ta theo hẳn Sở thì t hê
 nào cũng xảy ra chiến tranh
 liên miên, dân nước khổ cực.
 Chỉ bằng ta giảng hòa cả với
 Tần lẫn Sở."

Lúc bấy giờ trong triều,
 công tử Phát và công tử Phi
 muốn theo hẳn Sở nên tìm
 cách giết vua và lập vua
 khác lên là Trịnh giáp Công.

Nói về vua Tần là Tần miên
 Công nghe tin Sở sai Trịnh
 đánh phá nước Tống thì tức
 giận truyền quân đánh ngay.
 Quan đại phu Tuân Đình nói:
 -"Kẻ đánh Tần là Sở chứ khg,
 phải Trịnh, tuy nhiên t hê
 lúc Sở còn mạnh lắm, ta chưa
 đánh ngay được. Phải làm cho
 Sở cùng quân thì Trịnh sẽ
 phải đầu hàng."

Tần miên Công hỏi:
 -"Như vậy ta phải đánh nước
 nào, Trịnh hay Sở?"

Tuân Đình nói:
 -"Nước Bức Dương ở sát nách
 Sở, cho Sở mượn đường qua
 Tống thì ta phải đánh nước

Bức Dương trước."
 Vua Tần nghe lời, t hê là
 quân Tần ào ạt như nước vỡ bờ
 qua đánh một nước, nhỏ bé là
 Bức Dương. Nước Bức Dương làm
 sao chống cự nổi và bị Tần
 chiếm mất.

Vua Sở là Sở vương, Cung
 nghe tin Tần đánh Bức Dương
 nhưng không đem quân đi cứu
 tiếp sau đó thấy Bức Dương
 bị Tần chiếm mất, trả thù
 những ngoại mặt vấn nói:
 -"Nước Tần sẽ không dám giao
 chiến với nước ta, chẳng lẽ
 ta phải kéo binh sang đánh
 nước Tần hay sao, như vậy tở
 rãng nước Sở ta hao chiến."

Công tử Xa Chi nói:
 -"Muôn đánh Tần rửa nhục rất
 dễ! Tống là chư hầu của Tần.
 Ta chỉ cần đánh Tống tức là
 đánh Tần hồi."

Thói thường cứ trâu bò húc
 nhau thì rưỡi mười chết, tại
 sao như vậy? Trâu bò thường
 thường đi cày cấy, lặn xuống
 bùn nên hôi hám, chỗ nào hôi
 thối thì guôi muối thì quỳ bu
 lại kiếm ăn, do đó trâu bò
 húc nhau thì rưỡi mười chung
 quanh chết trước. Con nào
 khôn không xán lại gần thì
 đỡ khổ. Ngoài ra hai kẻ địch
 cùng mạnh biết sức của nhau
 ít khi đánh nhau với nhau
 vì như vậy dễ chết, mà con khg
 chết thắng được, có gian nguy
 thì bắt, át thì thắng đần em kẻ
 địch để xem kẻ địch có dám
 phản ứng không? Chàng đại
 sĩ đánh địch ngay cả vì sợ
 nó đánh lại.

Nga và Tàu là 2 cường quốc
 tranh danh ảnh hưởng tại A-
 Châu. Cả hai đều sợ nhau vì

đánh nhau sẽ đưa đến một cuộc
 chiến nguyên tử mà kết quả
 không ai lường trước được.
 Dù Nga có mạnh hơn Tàu rất
 nhiều nhưng trong một trận
 chiến cỡ điển Nga không chắc
 thắng nổi Tàu. Kế hoạch của
 Nga xưa nay vẫn là sai dần
 em khu vực. Di nhiên chỉ
 những nước nào đại thì mới
 đi làm dần em cường tín hay
 nói khác đi là chư hầu của
 Nga. Nước Nga cũng đi các
 dần em chất làm, làm sao cho
 các chư hầu hoàn toàn lệ
 thuộc vào mình, phải nghe
 theo lệnh của mình không thể
 thoát ra ngoài được, ở trong
 thế tiến thoái lưỡng nan,
 không có bản tay Nga trợ giúp
 thì phai sụp đổ. Tuy nhiên
 Nga cũng chỉ giúp đến một mức
 độ nào thôi để nước dần em
 phải ở trong tình trạng luôn
 luôn lệ thuộc vào Nga. Cuba
 là một điển hình của một chư
 hầu ngoan ngoãn phải qui lĩnh
 đánh một sự sang Phi Châu để
 thực hiện mưu đồ của Nga,
 kinh tế hoàn toàn lệ thuộc
 vào Nga, thủ du như Cuba chỉ
 sản xuất vài chữ không s ản
 xuất chỉ và khuy vì kế hoạch
 không trừ liệu như vậy, nếu
 bỏ Nga thì dần khng có quân
 áo mác.

Tập đoàn lãnh đạo hiểu biết
 Hà Nội đang đưa xu VN đi vào
 con đường đó. Điều nguy hiểm
 cho VN hơn nữa là Hà Nội có
 thế còn là một dần em đặc lực
 của Nga hơn cả Cuba trên con
 đường phiếu lữu chiến tranh.
 Tại sao như vậy? Bởi vì chính
 quyền được xây dựng và vun
 xới bằng máu và chiến tranh.
 Chính quyền đó không thể tồn

tại nổi trong hoà bình vì
 bản chất nó là chiến tranh,
 cũng như một cái cây cần chất
 bón mà chất bón là máu lửa,
 chiến tranh, chính quyền Hà-
 Nội trước những kho, khẩn
 trăn ngập trong nước chỉ còn
 một cách là duy trì một không
 khí chiến tranh thường xuyên
 trong tinh thần bộ đội v à
 dân chúng.

Hiểu rõ được bản chất chủ
 hầu như vậy, Nga đã lợi dụng
 Hà Nội để đối đầu với Trung
 Cộng. Nga chẳng đại gì mà
 đánh thẳng Trung Cộng, sai
 Hà Nội chiếm Cam Bốt để tạo
 nên một khối chư hầu của Nga
 chống sát nách Trung Cộng.
 Dù biết đó là một hành động
 khiêu khích trầm trọng đối
 với Trung Cộng và sẽ đưa đến
 sự trả đũa của Trung Cộng,
 chính quyền Hà Nội vẫn ngoan
 ngoan và vui vẻ làm vì c họ
 là hợp với sự cũng có chính
 quyền của họ. Để trả đũa Nga
 Trung Cộng đã không đánh Nga
 mà đánh Hà Nội. Sau hai tuần
 đánh nhau to ở vùng biên giới
 từ mong cai đến Lào Cai qua
 Lạng Sơn, người ta vạ chửa
 thấy Nga đã đồng ý cả. Nga
 sẽ không đá đồng nếu quỳ
 gối của Nga không bị dùng
 chày. Cũng như hai nước Tần
 và Sở thời xưa, Nga và Trung
 Cộng muốn đánh nhau nhưng
 chỉ toàn xui các nước chư
 hầu đánh nhau hoặc ngang hơn
 là, choàng đần em của địch
 thù.

Nếu chính quyền Hà Nội hiện
 nay không sụp đổ mau chóng,
 c của chính quyền Hà Nội sẽ kéo dài
 không khi nào hết. Kế đồng
 minh khạc quan với quân lực
 ngoại xâm gieo tang tọc lên
 đầu dân tộc là chính quyền
 Hà Nội, phải, đúng là chính
 quyền Hà Nội.

NGUYỄN THƯỜNG SÁCH

Gia chánh

BỔ LÚC LẮC
 VẬT LIÊU :
 .Thịt bò mềm : 1 ký
 .Một盎 guồng giã nhỏ vát
 lạng nước.
 .Nước tương (xì dầu) : 2
 muỗng súp.
 .Bột mì : 1 muỗng súp
 .Bột ngọt : 1/2 muỗng cà phê
 .Đậu mè : 1muồng cà phê
 .Muối : 1/2 muỗng cà phê
 .Tỏi : 3 ảnh
 .Hành échalote : 2 củ nhỏ
 .Bột năng : 1/2 muỗng cà phê
 .Rượu thm : 1 muỗng súp
 .Rau sả lách sống (cress -
 son) : một mớ
 .Cà chua chín : 2 quả
 .Ngò : ít lả

CÁCH LÀM :
 Thịt bò thái thời hai phần,
 lạng bỏ gân và bạc nhac, rạc
 chát bớt mỡ bóp đều để nửa
 giờ. Phi hành tỏi thơm, cho
 thịt vào xào chay canh, tục
 là de lua lon, bạc chao that
 nong, cho 1 muỗng súp dầu, de
 chao bục khoi thì cho hành
 tỏi vào xào chay canh thì
 cho thịt vào đảo tait, xúc ra
 đĩa. Cắt thịt lại tung miêng
 nước (như con lực lạc hay
 hột xí ngầu), ướp thịt với
 nước tương, bột năng, bột
 ngọt, muối, cho vào xào lại,
 xào cùng de lua lon và nhanh
 tay. Thịt thái đều thì cho
 rượu vào, tắt lửa và cho 1
 muỗng cà phê dầu mè, sác
 thịt lên đều. Trút ra đĩa đã
 bày sẵn rau cải sống và cà
 chua thái lát, trên thịt rắc
 ngò, chút tiêu.

BÀ TUYẾT ANH

Những đoạn văn khác dựng chạm đến bà Lê Thị Anh và Ô. Nguyễn Thanh Hoàng, vì không giúp ích gì cho việc làm sáng tỏ vấn đề, đã không được Nhân Bản đưa lên mà t báo. Nhân Bản nguyện không đi ra ngoài vai trò và bổn phận của người làm báo.

Ông T.H.H. (Gentilly) : "...Tôi đã theo dõi những cố gắng từ vài ba năm nay của các anh chị em sinh viên để tiến bộ không ngừng trng những Đêm Văn Nghệ Tết tại rap Maubert Mutualité. Năm nay, tôi lại thấy anh chị em có nhiều cố gắng để đạt một số loại luyện kỹ thuật rất đáng khen."

Năm nay, chủ đề được chọn rất hay, tuy sự diễn xuất vẫn còn hơi "khó hiểu" đối với một số đồng bào. Dựa theo tích Lạc Long Quân - Âu Cơ để mô tả cuộc chiến đấu hiện tại của nhân dân VN là một ý tưởng rất mới lạ và rất đúng: 50 người con lên núi

để phát cơ khởi nghĩa, 50 người con xuống biển để bảo vệ đồng lương, tâm thế giới, thế này rồi tất cả sẽ cùng hồi ngơ trên đất nước VN. Tôi chắc chắn rằng đi xem văn nghệ của anh chị em Tổng Hội xong, sẽ có rất nhiều đồng bào sẽ suy ngẫm và ý thức được rằng những gì chúng ta có thể làm ở ngoài quốc chính là trên cùng một mục tiêu với kháng chiến bên nhà. Mong anh chị em sinh viên tiếp tục trên đường đi đã vạch."

Ông P.K.L. (Pontoise) : "Chúng tôi ty nạn qua Pháp mới được hơn 5 tháng, nghe mỗi người bạn giới thiệu Đêm Văn Nghệ Tết của Tổng Hội, nên cũng không quản lần lội đường xa đến coi cho biết. Anh em không phải nghề sĩ nhà nghề mà diễn tuồng cũng mãi làm. Nhưng tôi cảm động nhất là gian hàng Chợ Tết ở trên lầu đó, tôi đã đi hái lộc, xem hình ảnh quê hương mà mình muốn khóc. Sang năm tới, tôi sẽ dẫn cả gia đình

tôi đi coi Tết quốc gia mình trước là để ủng hộ anh em, sau là để mấy cháu nhỏ lâu nay không gặp người Việt Nam còn biết vài phong tục xưa của mình. Tôi còn có ý kiến sao anh em không làm câu đối người đã tới đi, trong đó một số lớn là nhà báo và có cả truyền thanh và truyền hình. Sau mấy lời giới thiệu của tiên si Victor Fediaty, bạn của văn hào Soljenitsyn và hiện là giám đốc Viện Nghiên Cứu các Quan Hệ của Hoa Kỳ

Quốc Gia Thông Tấn Xã: "Cuộc vận động cho nhân quyền tại VN của Đoàn Văn Toại đã sang tới Hoa Kỳ, bắt đầu bằng một buổi họp báo thật mở nhẹ tại Cầu Lạc Bạo Chí Quốc Gia trưa hôm 19-12 vừa qua. Dầu vậy, 72 người đã tới dự, trong đó một số lớn là nhà báo và có cả truyền thanh và truyền hình. Sau mấy lời giới thiệu của tiên si Victor Fediaty, bạn của văn hào Soljenitsyn và hiện là giám đốc Viện Nghiên Cứu các Quan Hệ của Hoa Kỳ

(Institute on American Relations) và của bà Lê Thị Anh, anh Toại đã lên máy vi am trình bày về tình trạng bị đất hiện có tại VN về mặt nhân quyền. (...). Sau anh là đến lượt nhà văn Nguyễn Hữu Hiếu, pháp danh Thích Chơn Pháp lên diễn đàn. Anh nói về tình hình vượt biển ngày càng gia tăng của người Việt. "Sông Thái Bình Đông đã cao, sóng người ty nạn còn cao hơn nhiều", anh cả quyết. Do đó nên chúng ta cần nhìn vào tận gốc vấn đề. Vấn đề chỉ được giải quyết khi nào khi còn chế độ tàn bạo của C.S trên quê hương của chúng ta mà thôi. (...)

Sáng hôm sau, báo Washington Post có bài dài về anh Toại, hãng AP có đánh bản tin đi khắp nơi, đài WTOE C h o truyền thanh lại lời tuyên bố của anh Toại trong cả một buổi, đài truyền hình số 5 (chàng trình Panorama) phỏng vấn anh suốt 1 giờ đồng hồ..."

Ủy Ban Quốc Gia Hải Ngoại VN Tổ Chức Giải Thường Hoà Bình Thế Giới: "Nhân ái mỗi các bạn trẻ VN hiện đang sống tại hải ngoại tham gia cuộc thi văn chương, về hoà bình do Ủy Ban Tổ chức. Đề tài: Tuổi trẻ VN quan niệm thế nào về một nền hoà bình chân chính cho VN trng tương lai. Điều kiện dự thi: Gốc VN từ 15 đến 22 tuổi, tức sinh từ năm 1957 đến năm 1964. Thể thức thi: Một bài khảo luận không quá 20 trang đánh máy, khổ 21,5x29,5. Thời hạn: Bài vở gửi về địa chỉ sau đây: Ủy Ban VN HN Tổ Chức Giải Thường Hoà Bình Thế Giới. B.P.411, 75626 Paris Cedex 13.France. trước ngày 30-3-1979. Giải thưởng: giải nhất: 3000 FF giải nhì: 2000 FF giải ba: 1000FF Mười bài xuất sắc nhất sẽ được in và đóng tập gửi tặng tác giả."

GAIO THỪA CỦA CU NHÂN

Đêm Giao thừa năm nay, Cu Nhân bốn chồn để sơ vì mãi đến giờ này mẹ cũng chưa có đơn cổ cúng giao thừa, anh Vũ chưa căng giấy pháo và nhất là chị Nhi chưa kêu Cu Nhân vào tắm (theo chi Nhi đầu năm ở đời sẽ bị xúi quẩy nguyên năm mà Cu Nhân nghiệm thấy đúng lắm, chả là năm ngoài vì quyền tắm xả xui nên ca niên học Cu Nhân bị thầy, cô la hoai!!) Căng giấy Cu Nhân căng, sốt ruột. Chả lẽ năm nay bố mẹ không đơn giao thừa? Chả lẽ anh Vũ không đốt pháo để dọa ma quỷ? Chả lẽ ông nội lại không viết câu đối để khai bút đầu năm? Chả lẽ... chả lẽ...

"Nhân đi, có ra căng pháo với anh không?". Cu Nhân đa to sát tiếng và phùng với ra ngoài sân liền như số anh Vũ sẽ đối ý; thế là năm nay nhà có đốt pháo, có cỗ và nhất là Cu Nhân sẽ có cái phong bì do đó, xinh xinh... Căng pháo xong, Cu Nhân hành diên đứng nhìn như nó vừa làm xong một công trình vĩ đại, chả gì thì năm nay nhà nó cũng có một bánh pháo không lồ, dài đến mấy sọt dây kềm phối quân áo và nhất là có kềm theo 4, 50 viên pháo dựng. Tuy chẳng nghĩa đã phải xuyết xoa và lần la bắt chuyện với Cu Nhân những số mấy Cu Nhân thêm trả lời vì bấy giờ nó là chủ một bánh pháo mà tui trong xóm thêm muốn, phải làm ra về ta đây cho tui nó nề chứ! Cu Nhân bỏ vào nhà những rồi nó chả biết làm gì vì bao nhiêu việc mà mẹ phân công cho Cu Nhân đã được làm xong từ ngày hôm trước. Mà không phải việc nhẹ đầu nhẹ, toàn là những việc quan trọng như: đánh bóng bộ lư đồng, chùi 2 trái dưa hua láng như đầu Bắc Nam (để ông, bà ăn không bị đỡ) xức sạch bộ tích bắt tiền của ông Nội (chỉ những hôm có lễ lớn hay giờ Tết ông nói lấy ra xài) ...

Cu Nhân lại mở xuống bếp xem Bà Nội bày trái cây, những trái mận đỏ bên trái buổi xanh trông đẹp mắt ghê, Cu Nhân chỉ thêm thò tay bóc 1 trái nhưng nó không dám vì Mẹ dặn là làm như vậy Ông Ba giận và không về xối cổ nữa... Không biết cái dòng hồ mác bệnh gì mà chạy chậm thế

Trang MỤC TÍN

mãi cũng chưa đến 12 giờ chả bì moi hòm chừa đến giờ dạy đi học nó đã kêu reng - reng ầm ca lên, Cu Nhân làm bảm đi ra đi vào, và tự nhiên nó thảy ghét cái động hóc hi ch là "Nhân đi, vào tắm mau lên đi". Nếu là moi hòm thì phải đến chực lặn kêu, Cu Nhân mới chịu tắm những hôm nay là ngày "đặc biệt" vì dù sao Cu Nhân cũng phải sạch - sẽ thơm tho để còn mặc chiếc áo dài mới nửa chứ! Vừa huyết sắc Cu Nhân vừa nghĩ xem 1 hồi nữa nó sẽ chúc Ông Bà, Cha Mẹ làm sao? Tết này Cu Nhân đã tám tuổi, phải ăn nôi lèo sao cho có văn hoa 1 tý kẻo anh Vũ, Chi Nhi lại chê Cu Nhân là "cái đống" thì quê lắm. Năm ngoài, khi nghe Cu Nhân chúc Tết, cả nhà chửi ô lên, mà Cu Nhân chỉ nói một câu vồn vện mấy câu: "Đậu năm, Tết đến con chả biết nói gì ngoài vài câu thổ sơ mộc mạc mong Ông Bà, Cha Mẹ vui lòng đón nhận..." (Cu Nhân bắt chước Ông Tam khi đến đi Tết nhà nó, Ông Tam con hát vài câu gì gì nữa mà Cu Nhân nhớ không hết!)...Cu Nhân xoay người này xong trước gương, "Me may áo vừa ghê, một lát nữa thế nào con sấm, con Văn cũng lác mắt cho mà xem! Đây là đầu tiên được mặc áo dài. Cu Nhân cảm động ghê, nó vọt nhe nhe cái vai áo, và cái khuy từ từ như số nó sẽ lặn dứt cúc áo, Cu Nhân đã phải bỏ ra 50% để dụ chi Nhi úi dùm, láng úi con như áo Ba và anh Vũ vậy... Ngoài sân Mẹ đã bày xong mâm cỗ và đang sửa soạn nhang đèn, hôm nay ngộ hém thật im, chả có tiếng đánh đáo, đánh bi, cái nhau của mấy thằng trong xóm và đầu đó tiếng pháo bắt đầu rồi. Anh Vukéo Cu Nhân vào nhà và dẫn nó (chả lui thường ngày anh Vũ nói như thế vạo tại người ta): "Cu phải ở trong nhà, cầm ra ngoài ngõ chơi, nghe chưa? Không được khóc, nói lớn và nhất là, đời tiên Lê Xi..." Cây pháo nhà bác" Búi

Liều" nó đầu tiên làm cho Cu Nhân nó nức, nó chạy ra chạy vào, lâu lâu nghênh cổ, nhìn sang nhà bên cạnh, cũng ca cuống quít cứ như con khi mặc phong, sụu đó hàng loạt tiếng pháo nổ khắp nơi và trên bầu trời những câypháo bông tía ra muôn màu, năm mới bắt đầu đã đến! "Đùng, đùng đùng..." Nhà bà Mi chắc năm nay làm ăn phát đạt lắm, Cu Nhân nhủ thầm, vì theo lời Ông Bà Nội, nhà nào pháo nổ đon và không bị lép thì đầu năm hên và cũng Trên bàn thờ Ông Bà, "Tết tiền và Thần Tài khỏi nhang nghi ngút và ngoài sân Mẹ đang năm rằm khăn vải, không khí thật trang nghiêm làm Cu Nhân không dám cử động mang Lầu lầu Bà Nội lại gõ cốc - cốc trên cái mỗ non nhíp với giọng "Nam mô a di đà Phật" của Mẹ, mặc dù năm nào Cu Nhân cũng chứng kiến cảnhhây nhậy củ một lần là Cu Nhân thấy lòng mình xao xuyến cảm động, nó đứng im tay chập vào nhau, mắt nhìn xuống đất trong gió phụt nà một niềm thường mến tổ tiên dâng lên trong lòng Cu Nhân, trái tim Cu Nhân, nhl cùng hòa theo với tiếng mõ, tiếng tụng kinh và Cu Nhân bắt đầu cầu nguyện..." "Đùng, đùng... Tác tác...đùng" Bay pháo nhà Cu Nhân kêu đon tan và nổ, liên tiếp 10 phút mà chưa dứt, xác pháo bay tứ tung khắp sân và đầy mùi thuốc, tụi con nít vừa bị tai vạ choai đầu nhìn vào nhà Cu Nhân, có đứa còn liệng thêm pháo vào cho nó nổ ồn hơn... Cầ nhà ngồi quây quần, bên cây mai, Ông Nội vừa uống trà, ăn mứt vừa kể cho những mẩu chuyện về pháo, về bánh chưng phùng hầu như Cu Nhân chả để ý gì, nó còn bận sắp đặt cái chúc Tết... Ông Nội ngồi oai nghiêm trong chiếc áo dài xanh dậm, diêm hoa trắng nõn và cái khăn đóng cử ý như là các về quan lại ngày xưa, kể đó là bà Nội đang nhóp nhép nhai trầu, rồi tới Ba, tới Mẹ, Cu Nhân

THÌ THẨM MÍ NHAU ...

Các bồ thường, Thâm thoát mà một năm đã trôi qua, và Xuân lại trở về rồi các bồ nhỉ? Trang báo của tui mình vẫn được thêm một tuổi, và sẽ được thay một chiếc áo mới, mới không kềm gì Tết và Chứa Xuân!

Khu vườn của tui mình sẽ được mang một bảng tên mới: "MỤC TÍN" các bồ à! Chắc hẳn sự thay đổi này không làm mấy bồ ngạc nhiên lắm? À! trong chúng mình có thể quên được màu mực quen thuộc của nét bút học trò Việt-Nam phải không các bồ? Hiện tui chắc rằng các bồ cũng như Hiền đều thường màu tím, màu nét chữ ngày ngộ, thế hiện quê hương và kỷ niệm, kỷ niệm của cả thời thơ ấu. Vậy Hiền mong sự cộng tác của các bồ nhiều nhiều lắm để màu mực tím sòng mai trong lòng tui mình nhủ dù ăn thua nào!

Có thể các bồ sẽ tự hỏi: "muôn là một chuyện, những viết, biết viết gì đây?" hay là "viết đờ" như bị quàng vào xọt rác thì sao?". Các bồ đừng lo, Hiền cũng như các bồ vậy đó, lúc nào cũng mang đầy mặc cảm, một thứ mặc c á m thây ... bực mình mỗi khi nghĩ đến bài mình mới gút, đang bị trải qua một lổ màn chọn lọc, phê bình, mớ xé. Những không đầu các bồ à! Phấn đất này là của chúng mình cơ mà. Vậy chúng mình hãy tự do diễn tả, đời mơ" tâm tình cho nhau nghe, các bồ nhé! Và biết đâu chỉ "đờ" mà chúng mình tự phê bình sẽ trở thành "hay" trong danh từ của người lớn: màu mực tím ngày ngộ có còn in mãi trong những con tim trường thành?

Phấn đất nhớ bợ của tui mình sẽ còn có rất nhiều đổi mới nữa cơ, mấy bồ! Những đề từ từ rồi Hiền sẽ bắt mí cho các bồ nghe nhé! Riêng từ số thờ, mục "Tập làm thơ" sẽ được khai-trường. Đây là một số tài liệu văn chương mà các anh chị trong trang báo gửi riêng tặng các bồ có mẩu làm thơ để có dịp trao đổi thêm cũng như các bạn còn đang chấp chững bước vào con đường thi số nhà Hiền, và... ca những anh chị lớn, đang rập rình trước cửa của khu vườn của tui mình nữa!

Êo ôi! Thử đã dài mà Hiền lặn chuyện quá, cứ k'ê mái, chẳng chịu để các bồ theo dõi những mục mới của trang báo gì cả! Thời, hẹn các bồ thứ sau và Hiền mong rằng sẽ đón nhận được thật nhiều thư từ, ý kiến của các bồ kềm theo những sáng tác, chuyện đời, hình vẽ... để giúp cho diễn đàn tự do "Mục Tín" luôn luôn vui nhộn, các bồ nhé!... Trước thêm năm mới, Hiền xin chúc các bồ một năm mới đầy may mắn, thi đâu đỗ đờ, một năm mới đầy vui tươi và hy vọng

Mong sự cộng tác của các bồ trong số tới nhiều lắm đó.

HIỀN

run ghê vì giờ phút "quan trọng" sắp đến, trái tim đập thình thịch như quả lắc đồng hồ, mặt đỏ gay, Cu Nhân chúc Tết Ông Bà, Cha Mẹ: "Năm mới, con kính chúc cả nhà một năm an khang, thịnh vượng, và sống lâu trăm tuổi. Cu Nhân khoe tay, nghiêm trang đợi Ông Nội kêu lai, nó thở nhe nhe như trừ được một gánh nặng và bấy giờ Cu Nhân hoan hỉ làm vì... Ông Nội tay cầm phong bao đỏ, tay xoa đầu Cu Nhân, Ông hiền từ chúc: "Đậu năm, Ông cũng chúc cháu học giỏi, ngoan và được nhiều tiền lì xì!". Cu Nhân cầm trong tay đến 6 bao lì xì, nó vui và khoái làm vì mọi năm anh Vũ, chi Nhi không có lì xì, chưa gì mà Cu Nhân thấy đầu mồm đã hên rồi, nó hé hé tung cái mồm, nhưng tờ 20 ẽ

50% sao mà dễ thường ghê, mới tinh thăng bông và vui mệc in cộn thòm phực. Cu Nhân ca thần nhét tiền vào phong bao, ngày mai nó sẽ rú con Thu, thăng Thiên, bé Anh chơi bầu của cá cop, lốt b, năm nay Cu Nhân sẽ không thêm khóc đòi tiền lai nữa, vì Cu Nhân giàu rồi mà, 6 phong bao chứ bỏ ít sao!... Ngoài đường pháo vẫn nổ, lâu lâu lại có cả tràng "đùng đùng", Cu Nhân không sao ngu được, trong đầu nó hiện lên cảnh ngày mai đi hại lộc, xin sấm với Mẹ, cảnh đi chúc Tết Bà con, cảnh 1 đám trẻ con ngồi quây quần chơi bầu của cá cop... Và Cu Nhân ngủ lúc nào không hay.

Tặng các em K...K...T... HOÀNG THỤY.

NHÂN TIN

Ông P.C.T. (Pierrefitte):
Thư của ông đã được chuyển tới Chu Thanh Lan. Đối với người viết bài, không hề sung sướng hơn là nhận được sự hưởng ứng của bạn đọc. Về việc ông mời Chu Thanh Lan tới dùng bữa cơm gia đình, xin hết lòng cảm ơn mỹ ý của ông, nhưng hoàn cảnh của thuận tiện, mong ông thông cảm mà thứ lỗi cho.

Nhân chi Nữ Ha (Marseille):
Anh em trong tòa soạn Nhân Bản mong muốn được "làm quen" với chí, mong chi khg

VÉ MÁY BAY GIÁ HẠ

+ Kiểu bao sinh viên cần đi du lịch thăm gia đình ở Viên Đông, Mỹ Châu, Phi Châu, xin liên lạc:

L.M. TRẦN THANH GIẢN
34 Guillemot 75014 Paris, để có giá hạ bớt từ 10% đến 50%.

+ Còn giúp mua vé mau lẹ và giá hạ cho thân nhân đã xin và sắp được phép xuất ngoại qua Pháp hay Âu Châu và Mỹ Châu.

GIÁ BIỆU QUANG CAO	3 KỶ TRỖI LÊN		
	1 KỶ	2 KỶ	3 KỶ
RAO VẬT (trên 1.65cm x 10cm)	5,00 FF	4,50 FF	4,00 FF
QUANG CAO (1.65cm x 5cm)	100,00 FF	90,00 FF	80,00 FF
QUANG CAO (1.65cm x 10cm)	150,00 FF	135,00 FF	120,00 FF

nữ chiều từ.Nếu được, xin chi liên lạc về tòa báo.
+ Nhân anh **ĐẶNG NHẤT TƯỜNG** sinh ngày 21-5-1958 tại Sài Gòn: chúng tôi có nhất được cái bốp của anh đánh rơi trong Đem Tết Kỷ Mùi ngày 26-1-79 tại Rap Maubert Mutualité. Xin anh liên lạc với tòa soạn Nhân Bản để nhận lại.

+ **NGUYỄN TRƯỜNG SƠN**, trưởng Quốc Gia Âm Nhạc & Kịch Nghệ Sài Gòn, nay ở đâu, liên lạc về: Bà Mạnh Quỳnh (Uni Kliniken, Essen) Wittenbergstr. 14-16. Zi 103. 43 Essen 1 (Germany).

+ **LÂM DUY QUANG** trước ở đường Yên Đổ, Sài Gòn, học sinh Lê Quý Đôn, con của ông Lâm Duy Hầu. Muốn tìm tất cả bạn bè thân nhân. Tên Nguyễn Đức Trương ở Pasteur, Trần Thị Vạn Hạnh học ở Hàn Thuyên Nha Trang, Trần Thị Kim Lan ở Yên Đổ và tất cả các bạn khác. Xin liên lạc N°14 rue de Trévise, Paris 9e. France.

+ **Tìm bà HOÀNG THỊ KIM KHUÊ** sinh năm 1934 tại Hà Nội, chồng là Nguyễn Quý Toàn, trước ở Cũ Xã Hải Quân, Bến Bạch Đằng Sài Gòn. Chồng làm Đại Tá Quân Cụ, tất cả rời VN tháng 4-75. Liên lạc với Hoàng Văn Bích và Mme Odile Laffont, 1 rue de Bellevue, 78170 La Celle St Cloud. Fr.

+ **Tìm cô HOÀNG THỊ NGỌC SƠN** sinh năm 1955, sinh viên luật trước ở 51 Hồng Thập Tự Sài Gòn, rời Sài Gòn năm 1975. Xin liên lạc với Odile Hoàng Laffont (sẽ chuyển tin cho anh Thanh Sài Gòn) 1 rue de Bellevue, 78170 La Celle St Cloud. France.

+ **Tìm anh trước tên DIỆP VĂN MINH (tử Jean)** sau đổi quốc tịch mang tên CONSTANT JEAN PAUL, nhỏ có cha mẹ nuôi là ông bà Chung Văn Hieu Nguyễn thị Viên. Em gái Nguyễn thị Châu. Liên lạc với Lam-Chieu-Phat, 127L Lê Quang Liêm

Đêm văn hóa Krefeld

được tổ chức ngày thứ bảy 31-3-1979 lúc 19 giờ 30 tại KREFELD (TÂY ĐỨC) dưới sự chủ toạ của Ô. Ô. Thị Trường Thành Phố Krefeld, Viện Trường Đại Học Krefeld.

Phần văn nghệ do: **HỘI SINH VIÊN và KIỀU BẢO VÙNG BẮC PHÁP**
HỘI SINH VIÊN VN tại BRUXELLES, LIÈGE
TỔNG HỘI SINH VIÊN VN tại PARIS
VIỆT VÕ ĐẠO HANNOVER
NHÂN BẠN ĐÀN TỘC VĂN NGHỆ-ĐOÀN
NHỘM DÂN CA QUỐC NHẠC PHƯƠNG CA
Ban Tổ Chức: **TỔNG HỘI SINH VIÊN VN tại TÂY ĐỨC**
HỘI SINH VIÊN VN tại KREFELD

Phường 19 Quận 6 T.Đ. 5, Thành Phố Hồ Chí Minh. VN. (Sài Gòn)
TIN VUI

Ông Bà **NGUYỄN VĂN TƯ**, Đ.Đ. và Ông Bà **LÂM TÙNG**, Sài Gòn, xin trân trọng báo tin lễ thành hôn của con chúng tôi:

NGUYỄN VĂN BÌNH cùng **LÂM NGUYỆT PHI**

tại Bruxelles, Bỉ Quốc.

Quý vị nào có nhất được một cái bốp tại Đem Tết Kỷ Mùi ngày 26-79 tại rap Maubert Mutualité gồm có nhiều giấy tờ, cá nhân của anh: **ĐOÀN QUỐC KHÁNH**, xin vui lòng liên lạc với tòa soạn Nhân Bản hoặc thẳng với anh Đoàn Quốc Khánh, 5 rue des Daklias, Résidence, Dauphine, 45100 Orléans. Cam tạ.

§ Spécialités vietnamiennes, chinoises: **LLOTS, BOEUF AUX 7 PLATS, CREPES MAISON, GRILLADES, SA TE.**

Import-Export: Produits Alimentaires, Articles d'Art, Porcelaine, Souvenirs.

.BANQUETS DE NOCES.

LONG-HIỆP

TRAITTEUR: 59-61 Av. des Gobelins, Paris 13e. Tel: 707.07.28.

Mme. K I M

Chuyên BÔI BÀI, COI TAY, CHỮ KÝ. **TINH DƯ ỖN - GIA ĐẠO - SỰ NGHIỆP - CÔNG DANH**

Tiếp khách: 13g-18g thứ hai đến thứ bảy và rendez-vous. 1 Place de l'Ete Vert, Chanteloup Les Vignes 78570. ĐT: 974.41.18.

NHẬN DIP KHAI TRƯỞNG, GIẢ QUANG CAO 30 F MỘT QUÊ.

Tiệm Vàng KIM-PHUNG

MUA, BÁN, ĐỔI, SỬA các LOẠI NỮ TRANG BẰNG VÀNG 24,18 cả ra, các LOẠI ĐÁ QUÝ, HỘT XOAN, CẨM THẠCH, và đủ các loại vàng Hồng Kông.

ĐẶC BIỆT có thợ HỒNG KÔNG nhận hút tại chỗ lấy ngay. Giá đặc biệt.

77 rue Dunois, 75013 Paris. ĐT: 585.51.36.

PHAN-ĐĂNG-DẠT

Đại Lý hãng BẢO HIỂM ABELLE-PAJX. Courtier với những hãng lớn ở Pháp và ngoại quốc (UAP, LLOYD CONTINENTAL, UNION et PHENIX ESPAGNOL...)

Đủ ngành bảo hiểm: **NHÂN THO, MULTIRISQUES HABITATIONS, XE HƠI...Giả cả đặc biệt** cho Kiều Bào.

Liên lạc: 5 Av. Foch 94100 St Maur des Fossés (M°RER "Le Parc St Maur").ĐT: 883.52.79.

FLEURS D'ASIE

+Trong một khung cảnh vi-la mỹ miều
+Những món ăn ngon lạ do bà chủ tự tay nấu lấy
+TIỆC TÙNG - TIỆP TÂN -
+TRAITEUR đủ loại món hàng.
Giá phải chăng.

205 rue des Rabats 92160 ANTONY (gan National 20)
ĐT: 668.17.54 - 668.17.86.

(đóng cửa thứ tư)

NHÀ HANG VANG ĐANG NGÀY TRƯỚC
GÓC NG. TR. TRỰC-TA-THU-THẦU

Thanh Thế

nay đổi về:
11 Ecole Polytechnique
75005 PARIS. DT: 326.24.83
Nơi gặp gỡ của những người Việt thường nhớ quê hương. Với những món ăn đặc biệt: sườn-chạo tôm-càng của Tiệc-Hợp bạn-Cưới hỏi: xin đặt bàn trước.
ĐÓNG CỬA NGÀY CHỨA NHỰT

GIỜ LỰA SỐ 1

Sẵn phẩm mới của hãng VIỆT-HÙNG. Những vị sành, thưởng thức, làm quà, cưới hỏi NOEL, TẾT, v.v. xin mua cho kỹ trước

GIỜ LỰA SỐ 1

Ngon, thơm, ròn, trắng
Ngon, thơm, ròn, trắng, Bảo đảm tinh khiết. Không value ý xin trả lại tiền.
Mua buôn xin điện thoại về: 937.79.40

phượng ca

DÂN CA QUỐC NHẠC PHƯƠNG CA

35 AV. 8 Mai. 95200 Sarcelles

PHƯƠNG OANH (giáo sư Q.G.ÂN Sài Gòn 64-75) phụ trách:

- Các lớp ĐÀN TRANH và SÁO tại Paris, Bruxelles, Sarcelles.
Điện thoại: 566.72.86 chiều: thứ 3, 5, 7. 990.93.56 sáng.

- Cassettes Dân Ca, Đàn Tranh (hiệ chrome)

- Bài bản, sách nhạc Phương Ca (key âm Tây Phương và cổ truyền)

Muốn biết thêm chi tiết, xin gọi 1,20 FF tiền te. Cần mua đàn tranh cũ và mới.

bổ cáo

HỘI GIA-ĐÌNH TÙ BINH MỸ & NGƯỜI MỸ MẤT TÍCH Ở ĐÔNG-NAM-Á, tức NATIONAL LEAGUE OF FAMILIES OF POWS, MIAS TẶNG GIẢI TƯỚNG TIỀN MẶT

cho Quý Vị nào trông thấy tù binh Mỹ còn sống sau tháng 4 năm 1975.

Hội National League of Families là hội những gia đình Mỹ có chồng, con, em, cháu hiện còn bị coi là mất tích ở Việt, Miên, Lào. Hội hiện đang xúc tiến việc tìm kiếm những tin tức, đủ kiện chính xác về những tù binh Mỹ còn bị kẹt lại tại 3 quốc gia nói trên. Ai có thông tin, hoặc có tin tức chính xác chẳng hạn như tên họ, cấp bậc, v.v... xin vui lòng liên lạc với một trong hai địa chỉ sau. Hội xin tặng một số tiền mặt tối đa là 500 Mỹ Kim sau khi kiểm tra. Sự kiện tin này có thể gồm có máy do sự thật. Nếu cùng một tin thì chỉ người cho tin đầu tiên là được tặng thưởng mà thôi.

Quý vị nào mặc dầu không phải được mặt mình trông thấy, nhưng có những tin tức khác liên quan đến tù binh Mỹ trước hoặc sau guerra chiến tranh chấm dứt, cũng xin vui lòng viết cho chúng tôi. Hội chúng tôi xin chân thành cảm ơn quý vị sẽ cho chúng tôi tin tức. Nếu có lời yêu cầu, hội chúng tôi xin cam đoan giữ hoàn toàn bí mật tên tuổi, lý lịch của những người cho tin.

Bổ cáo này có hiệu lực cho đến khi có bổ cáo mới.

Xin liên lạc với một trong hai địa chỉ sau đây:

Bà Lê Thị Anh, Liên Lạc & Phát Học Viên
5730 Tuxedo Rd. Cheverly, Maryland 20781, U.S.A.

hoặc: The National League of Families POWs/MIAs
1608 K St. N.W., Washington D.C. 20006, U.S.A.

PHIẾU MUA BÁO DÀI HẠN

Tôi tên là:

Địa chỉ:

Gửi tiền mua 11 số NHÂN BẢN giá:

(giá báo xin xem Trang 1)

Và Đặc San Xuân Kỷ Mùi, giá:

Và ủng hộ thêm:

Tổng cộng:

* Quý vị độc giả ở ngoại quốc xin gửi MONEY ORDER hoặc MANDAT POSTAL bằng tiền Franc Pháp qua trung gian nhà bưu điện. (Xin hỏi thể lệ ở nhà bưu điện địa phương)

* Chèque, Money Order và Mandat Postal xin để tên: ASSOCIATION GENERALE DES ETUDIANTS VIETNAMIENS DE PARIS CCP No 20 332 - 01 G Paris.

* Và gửi về địa chỉ: AGEVP, 5 Rue Albert Camus - 92340 Bourg La Reine - FRANCE.
CHÚ THÍCH: 11 số báo mua dài hạn được kể từ số đầu tiên quý vị đặt mua. Quý vị nào đã từng nhận được NHÂN BẢN, xin vui lòng giữ kèm theo bảng tên địa chỉ cũ.

KIM-ÂU

ĐẶC BIỆT:
PHỞ - TIỆT CÀNH - LỒNG HEO
BÚN BÒ HŨE - CHÁ CÀ HẠ NỘI
CHẠO TÔM - CÀNG CUA BỌC TÔM

NHẬN ĐẶT TIỆC CƯỚI
CÓ BÀN THỨC ĂN ĐEM VỀ

3 rue MONT-LOUIS. 75011 PARIS. M° PHILIPPE AUGUSTE. Điện Thoại: 373.59.07. Đóng cửa ngày thứ tư.

MỘT TRẺ EM, MỘT TƯƠNG LAI

Từ năm 75, các gia đình VN rời bỏ quê hương đi tỵ nạn ngày một đông.

Đối với các gia đình đến Pháp, chính phủ Pháp đã có nhiều nỗ lực trong việc tiếp đón và cứu trợ. Tuy nhiên, không có một pháp đặc biệt nào hướng về các trẻ em để những trẻ này, ngay từ buổi đầu, được chăm sóc theo nhu cầu điều kiện thông thường về nuôi dưỡng và giáo dục. Các phụ huynh hoặc vì thiếu phương tiện, hoặc vì còn nặng lo âu sinh kế trợ trợ ngay cơn bão trên đất lạ, không thể nào thỏa mãn điều mong ước cho con em mình sinh thích ứng với hoàn cảnh mới mà vẫn giữ được phong tục tập quán cha ông.

Riêng với các trẻ em còn đang chờ đợi ở các trại tạm trú tại Thái Lan và Mã Lai, tình cảnh bị dặt bời phần: cơm ăn, áo mặc và cả thuốc men hoàn toàn tùy thuộc sự trợ cấp hạn hẹp trong các trại. Qua những hệ thống thông tin chính thức, chúng ta đã thấy những trẻ này vô tình trả giá đắt cho một thay đổi chế độ, một lựa chọn chính trị.

Chúng ta, trong năm Quốc Tế Nhi Đồng, phải giúp cho những trẻ em theo phụ huynh đi tỵ nạn được quyền sống trợ trợ những điều kiện vật chất khả quan và với những tính cảm đầm ấm.

Quý Vị: - là phụ huynh trên đường tỵ nạn, muốn tìm người bảo trợ con em mình
- là những nhà hảo tâm muốn phần nào hàn gắn những vết thương của chiến tranh trên mình các em vô tội.
xin hãy tiếp xúc với: **HỘI HƯỚNG ĐẠO VIỆT NAM TẠI PHÁP** (Scouts Vietnamiens en France)
57, Boulevard Poniatowski Paris 12.